

NIEUWE AVONTUREN



Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

HET CONGRES DANST

N° 2330



WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam



Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het Congres danst

HOOFDSTUK I

EEN AVONTURIER VERVEELT ZICH

— Zullen wij afspreken, Edward, dat wij morgen naar de tentoonstelling van Moderne Franse Kunst gaan?

Uit de schemerachtige hoek, waar men weinig anders kon onderscheiden dan de vage omtrekken van een leunstoel, waaruit een paar knieën opstaken, en het spookachtig wit van een hand, die een sigaret vasthield, klonk een soort onduidelijk gebrom, dat evengoed voor een toestemming als voor een weigering kon gelden.

— Je hebt toch wel verstaan wat ik vroeg? drong Charles Brand aan, terwijl hij opstond en een paar passen deed in de richting van de in half duister gehulde hoek.

— Jawel, ik geloof dat ik je vraag verstaan heb, en wat nog beter is, de betekenis ervan. Je nodigt mij immers uit je te vergezellen naar een tentoonstelling van Engelse moderneren?

— Neen, pardon, van Franse.

— O, dat maakt geen verschil uit. Je wilt me toch niet wijsmaken, dat een jongedame, opgetrokken van kachelblik en restantjes van een kamerschuijer, als die door een Fransman is «gecreëerd» zoals dit, geloof ik, heet, in een of ander opzicht afwijkt van een dergelijke blikken dame, die door een Samoyeed of een Hindoe is vervaardigd? Het is alles precies hetzelfde, ik heb mijn bekomst van deze kinderachtige grappen, die zelfs in deze decadenten tijd langzamerhand onduldbaar worden. Blik is een uitnemend, nuttig metaal om er kachelpijpen van te maken en hardplaten, maar niet om er mee voor te stellen wat van de schepping af het sieraad daarvan heeft geheten.

— Edward, je bent weer onuitstaanbaar, zei Brand, half boos, half geamuseerd.

— Heb ik dan ooit iets anders be-weerd, Edward?

— Neen, dat niet. Ik stem toe, dat je altijd consequent bent gebleven in je afkeuring. Maar je hebt het nog nooit gezegd op zo'n toon van minachting en, ja van wat eigenlijk van dégout, zou ik bijna zeggen.

— Ik walg ook van die dingen, Charles, riep Raffles, met een voor hem ongewone heftigheid. Ik haat alles, wat het beter wil weten dan de natuur zelve, die de kern is van alles wat leeft. Maar hier begint men ons voor te zetten wat de kern is van alles wat denkt. Kan men het vrouwelijk schoon benaderen met een stuk driehoekig uitgeknipt blik? Met een kubus? Het is om genoeg te krijgen van het leven. Charles, ik zag een week geleden een schilderij, voorstellend een dame in een geelzijden avondtoilet. Wat had de loze schilder gedaan, waarschijnlijk om zich tijd te besparen? Misschien ook omdat hij machteloos was? Wel, hij had uit het verstelmandje van zijn vrouw of dochter een lapje gele zijde gestolen, en dit uitgeknipt in de vorm van een avondjapon. En toch, en toch vechten deze heren tegen de opvatting, dat men de natuur moet na-amen? Werd ze ooit zo trouw nageaapt als met dat lapje gele zijde? Een dag daarvoor zag ik, op een tentoonstelling van Onafhankelijken, op een soort voetstuk een vreemdsoortig gestel, waarvan ik aanvankelijk de aard niet kon begrijpen. Op een paar meters afstand gelek het op een in elkaar gevallen bouwwerk, door een kleine jongen opgetrokken met behulp van zijn bouwstenen. Nadenbij komend bemerkte ik dat het ding bestond uit garenklosjes, leeg wel te verstaan en lucifersdoosjes, door middel van plaksel aan elkaar gehouden. Het onderschrift luidde, en de catalogus bevestigde het onomstotelijk: « Amor en Psyche ». En géén bliksemstraal trof dat gebouw, met zulk een inhoud, géén toornige God achtte het de moeite waard, zijn donder te slingeren naar deze afzietelikheden. Daarentegen kwam de maker van dat fraais een kwartier later in zijn prachtige limousine voorrijden en ik had

moeite mijn handen thuis te houden. En nu kan je wel voor jezelf uitmaken, amice, welke betekenis je moet hechten aan het gebrom, dat ik zoëven als antwoord op je vraag deed horen. Neen, voor mij, geen standbeelden uit broeksknoppen, geen schilderijen uit poetslappen. Een vrouw is voor mij nog altijd een vrouw, en geen driehoek of trapezium.

Brand liet een zucht horen, trok zich naar zijn eigen hoek terug, tien minuten bleef het stil, het ritselen van een krant klonk, die Brand was gaan lezen bij het licht van een schemerlamp en toen ineens weer zijn jonge stem:

— Morgenmiddag zingt Magda Olezarre in de King Albert Hall.

— Dat is heel onverstandig van haar, want zij heeft geen stem meer, zei Raffles kortaf.

— Nu, jong is zij zeker niet meer, maar...

— Charles, dat doet er niet toe. Ik heb zangers gekend en zelfs zangeressen, die op hun zestigste jaar nog voortreffelijk zongen, Olezarre is vijftig en zij zingt als een verkouden haan. In mijn ogen of liever in mijn oren heeft zij trouwens nooit anders gedaan. Zij is een modezangeres en zij heeft de gave, een hoge noot zeventien seconden langer aan te houden dan ieder ander het kan, zelfs een lange afstandloper. Dat is haar succes geweest, maar zij raakt nu een beetje buiten adem. Voor mij geen Magda Olezarre, amice.

— Alles voorspelt morgen een mooie dag, Edward, zullen wij gaan roelen op de Theems?

— Neen, het is nog te vroeg in het jaar. Er hangt damp, en je krijgt er rheumatiek van.

— Willen wij eens naar Reading gaan en naar je nieuwe renpaard omzien?

— Dat nieuwe renpaard is heel goed toevertrouwd aan de zorg van mijn pikur.

— Maar zou je niet eens persoonlijk gaan kijken, hoe het opschiet met de restauratie van dat aardige, oude kasteeltje, dat je verleden maand gekocht hebt?

— Waarom zou ik mij vermoeten als

ik het volste vertrouwen stel in de aannemer?

— Wacht eens, nu heb ik werkelijk een voortreffelijk plan. Wij gaan een bezoek brengen bij die allerliefste Lady Vancouver, die ons verleden week zo hartelijk heeft uitgenodigd.

— De allerliefste Lady Vancouver heeft griep, Charles, zoals ik gisteren in de krant las, en dat is heel besmettelijk...

Er klonk weer een diepe zucht, Brand liet zich languit in zijn stoel neerglijden, de krant ontzonk aan zijn vingers en hij steunde, de ogen ten hemel gericht:

— Ik roep de hemel tot getuige, dat ik nu niets meer weet. Ik heb gedaan, wat ik kon, en moge de duivel jou halen, je luiheid en je afschuwelijke stemming van de laatste dagen. Je gevoelt je toch niet ziek, Edward?

— Neen, tenminste niet lichamelijk.

— Is er iets dat je hindert?

— Ik ben me zelf tot last.

— Je hebt toch geen tegenslag gehad, die je voor mij verborgen houdt?

— Je weet heel goed, amice, dat er op deze wereld maar heel weinig zaken zijn, die ik voor jou verborgen houd.

— Dan geef ik het op en ik zal rustig moeten afwachten, tot je weer bent teruggekeerd in een staat, die het mogelijk maakt, met je om te gaan.

— Wacht daar niet op, Charles, zei Raffles melancholiek. De hele zaak is, dat ik mij verveel. Het schijnt een telkens terugkerende periode te worden en ik kan er mij niet tegen verzetten. Vroeger was het zien van een brandkast achter een grote etalageruit menigmaal al voldoende, om een gedrukte stemming als bij toverslag te doen verdwijnen; tegenwoordig kan dikwijls zelfs een ingewikkeld, glanzend opgepoetst cilinderslot mij niet tot geestdrift stemmen. Het is diep, diep treurig. Waar dat heen moet, ik durf er niet aan denken. Een week geleden werd er een schatrijke snoeshaan op de Windsor Club voorgesteld; de man loopt nog altijd als een pauw rond, alsof er geen vuiltje aan de lucht is en alsof hij door zijn stinkende manipulaties niet honderdmaal had verdiend, dat ik hem eens

duchtig aderliet. De leeuw raakt zijn tanden kwijt, de koning der woestijn wordt jichtig. Mijn hemel, amice, zou het noodlottig tijdstip al zijn aangebroken?

— Klets, Nonsens, antwoordde Brand kortaf. Je hebt die hypochondrische buien gehad zolang ik je ken. Je hadt er zelfs een, als je je dat maar belieft te herinneren; toen je op zulk een tragische wijze met mij kennis maakte. Je bent nog altijd kerngezond en je goedgeoefend lichaam stelt je nog altijd in staat tot de grootste vermoedenissen en de grootste krachtsinspanningen.

— Dat is mogelijk, en daarbij is de maatschappij geen haar veranderd, zei Raffles bitter.

— Zie je wel, ik wist wel, dat dit het was, riep Brand levendig uit. Hij sprong uit zijn stoel op en kwam naast die van Raffles staan, om zijn hand op de schouder van zijn trouwvriend te leggen. Dat denkbeeld ligt meestal op de bodem van al je droefgeestige stemmingen: het denkbeeld dat er nog niets veranderd is, dat de mens nog altijd hetzelfde egoïstische, in de eerste plaats op zijn eigen voordeel bedachte schepsel is gebleven, en dat de miljoenen, die je aan armen en ongelukkigen hebt geschonken, evenzoveel druppels zijn op een ontzaglijke, gloeiende steen. De steen van alle onrecht, onderdrukking, zelfzucht, armoede en ziekte, die nog altijd de grondslag uitmaakt van ons maatschappelijk bestel. Eens zal dat alles stellig anders worden, Edward, maar wij zullen het, helaas, niet beleven.

— En wat zou ik daartoe hebben bijgedragen, Charles? vroeg Raffles op doffe toon, terwijl zijn hoofd op de borst was gezonken en hij schijnbaar gedachtenloos voor zich uitsaarde.

— Veel meer, veel meer dan ooit iemand zal beseffen, riep Brand uit, met trillende stem. Honderden, neen duizenden heb je gelukkig gemaakt. Moet ik de namen noemen van de tallozen, die jij in staat hebt gesteld om te studeren, en die zich nu een naam verworven hebben, die klinkt tot in alle uithoeken van de wereld? Moet ik die ontelbare gevallen opsommen, waarin je bent opge-

treden als Voorzienigheid, waarbij je schandelijk onrecht hebt hersteld, heel dikwijls met gevaar voor je eigen leven en zonder te letten op vermoeden, ontbering en teleurstelling? Je hele aard heeft je steeds gedreven tot dit leven van opoffering, ontzettende vermoedens en liefde voor alles wat zwak is, wat onderdrukt wordt. En dus heb je wel degelijk bijgedragen tot wat zal komen, al was het dan maar door het voorbeeld, dat je gaf.

— Een fraai voorbeeld, riep Raffles spottend uit, terwijl hij opsprong en het is maar goed, Charles, dat het maar heel weinig wordt nagevolgd. En geef mij nu je krant maar eens, dan zal ik eens zien of ik zelf niets aangenamers kan bedenken voor morgen, dan alles wat je mij zoëven hebt voorgesteld.

Hij had zich reeds gebukt om het blad op te rapen, stond een ogenblik te lezen bij de schemerlamp, toen iets zijn aandacht scheen te trekken. Hij keerde met het blad terug naar zijn eigen stoel, knipte ook daar een lamp aan, en begon te lezen, na een sigaret te hebben opgestoken.

Het gesprek had plaats gehad in de grote bibliotheek van Raffles' Londens huis in de Cromwell Street en Brand behoefde slechts een hand uit te steken om uit een der reusachtige boekenkasten, waarvan de deur openstond, een boekwerk te nemen.

Geruime tijd bleef het nu stil in het vertrek, waar de beide mannen zich bij voorkeur ophielden, als zij des avonds niet uitgingen.

Brand las maar enkele regels, tenminste met aandacht, want zijn gedachten waren bij Raffles. Hij begreep al sedert een paar dagen, dat er weer een van die periodes was ingetreden, die hij zozeer duchtte en gedurende welke Raffles bijna niet te bewegen was om iets te ondernemen, ja zelfs om zich te verplaatsen.

Zijn vriend kon dan hele dagen binnenshuis doorbrengen, sprak zeer weinig, speelde uren achtereen op zijn kostbare Stradivarius, of zat in diepe gedachten verzonken bij een der ramen die op de tuin uitzagen ofwel hij rang-

schikte zijn oude boeken en las in de werken van Plato, Socrates en andere Griekse wijzgeren. Dan weer reed hij plotseling alleen uit, op zijn Arabische schimmel, bleef bijna de hele dag weg en keerde even zwijgend en in zichzelf gekeerd terug, als hij gegaan was.

Het was veel erger dan vervalping, het was een diepe, invretende melancholie, die voor niets scheen te wijken, en die Brand tenslotte met wanhoop vervulde totdat die sombere bui plotseling, soms door een onbetekenende aanleiding, weer verdween en gevolgd werd door een langdurig tijdperk van bijna koortsachtige energie.

Hoe lang deze periode nu weer zou duren, Brand had er niet het flauwste begrip van.

Somtijds hielden die buien slechts een dag aan, maar ook wel eens enkele weken.

En er was niets tegen te doen, volstrekt niets. Het beste was, Raffles gedurende die tijd aan zijn eigen lot over te laten, « in zijn eigen sop te laten gaarkoken » zoals de volksmond dat zo kernachtig uitdrukt.

Hij had het boek op zijn knieën laten rusten en staarde nu op zijn beurt voor zich uit, zonder iets te zien, terwijl de ontelbare avonturen, welke hij met Raffles beleefd had, als in een bonte beeldenrij snel aan zijn blikken voorbijtrokken, toen een zacht gebrom zijn aandacht trok. Het kwam hem voor, dat het nu anders klonk dan zoëven, toen hij die vraag gesteld had betreffende de schilderijtentoonstelling.

— Zei je iets? vroeg hij, het hoofd naar de andere stoel wendend, waar niets te zien viel dan het onderstuk van een paar benen en een hoog opgeheven krant.

— Neen, ik geloof niet dat ik iets zei, Charles. Het was meer een onwillekeurige betuiging van instemming, geloof ik. De Times vindt die krankzinnige wedloop in Zuid Afrika, nota bene van Overheidswege georganiseerd en waarvan het einddoel is de pas ontdekte diamantvelden, een mensonterende instelling. Nu, zo streng denk ik er niet over, maar ik moet erkennen, dat

het vreemd is, dat er zelfs doden bij vallen, want over een afstand van vele tientallen mijlen moeten de gegadigden naar een claim in de brandende Afrikaanse zon op weg trekken, menigmaal alleen met een revolver gewapend, volkomen onkundig van de gevaren, die hun bedreigen, en met het vage besef, dat daar aan het einde van hun weg ergens een streek moet zijn, waar men diamanten in de bodem gevonden heeft. Natuurlijk moet er voor de deelneming aan zo'n wedloop worden betaald en daar bij komt dan nog de aankoop van de claim. Het is een oud gebruik, dat daarginds nog altijd gehandhaafd schijnt te worden.

— En daarom bromde je dus?

— Ja, het moest een afkeurend geluid verbeelden. Maar ik lees nog meer in dit lange artikel dat uit Johannesburg aan de Times werd geseind, ten bewijze dat men het onderwerp belangrijk genoeg acht. Over vijf dagen heeft te Johannesburg een bijeenkomst plaats van een aantal eigenaars van diamantvelden, handelaars in ruw diamant en een paar van de meest vooraanstaande Engelse juweliers uit Regentstreet en Franse uit de Rue de la Paix. Het schijnt een soort congres te worden, wat wel vijf of zes dagen zal duren.

— Daar meen ik iets van te hebben gelezen, hernam Brand. Wat is ook weer het onderwerp?

— O, er zijn er verscheidene, maar het voornaamste schijnt te zijn, verandering te brengen in de tot op heden gevolgde methodes om de claims onder de gegadigden te verdelen. Een nieuwe wijze van exploitatie zal ter sprake wor-

den gebracht en als ik het wel begrijp, dan willen de heren een soort trust vormen, om alle mijnvelden in een kring van een paar honderd mijlen rondom Johannesburg in hun bezit te brengen. Wist je dat Johannesburg een echte grote stad wordt?

— Ja, het neemt Europese allures aan.

— En dat wil iets zeggen in een tropische stad, hernam Raffles. Ik lees hier, bijvoorbeeld, dat de «Zwarte Danseres» zal optreden tijdens een feestdiner. Weet jij wie ze is?

— Neen, Edward en niemand weet het. Een tamelijk geheimzinnige dame naar het schijnt, die reeds te Madrid, Caïro en Parijs is opgetreden, om van Chicago nog maar te zwijgen en dan nooit anders dan in een zwart zijden costuum, een tikje Spaans en een zwart zijden masker voor het gelaat. Dus die dame zou ook te Johannesburg dansen? Als daar dan maar niet gebeurt wat er in veel grote steden geschied moet zijn, onmiddellijk na haar optreden, namelijk dat er bij schatrijke juweliers of makelaars in diamanten werd ingebroken.

— O, dat vraagstuk kunnen wij zelf wel beantwoorden, amice, antwoordde Raffles laconiek, want ik heb voor morgen plotseling een heel goed plannetje bedacht, waarvan ik me veel voorstel. Als je er niets op tegen hebt, zullen wij met de vliegmaschine naar Johannesburg reizen en eens zien of Zuid Afrika mij niet de verstrooïing kan bieden, waarnaar ik te Londen sedert enige dagen vruchteloos heb gezocht.

HOOFDSTUK II

LUCHTREIS EN AANKOMST

De tijd en de ondervinding hadden Brand nu wel geleerd, dat het volkomen nutteloos was, tegen dergelijke reisplannen in verzet te komen.

Overigens, het moet erkend worden, dat Brand ditmaal aan tegenspraak niet dacht.

Met Raffles had hij schier de gehele wereld rondgereisd, hij was herhaaldelijk met hem naar Amerika getrokken, aanvankelijk per mailboot, daarna met de duikboot van Raffles, hetgeen de reis met twee dagen bekortte, en ten slotte met de vliegmaschine, de wonderbaarlijke Duivel der Lucht; toen had de overtocht van Londen naar New York nauwelijks negen uren geduurd. Hij kende Voor Indië uitnuntend, even goed als hij Australië kende. Nederland had geen geheimen voor hen, evenmin als enig ander land van Europa en ook hadden de beide vrienden talloze avonturen beleefd in het noorden van Afrika. Het zuiden daarentegen, alles wat zich bevindt ten zuiden van de lijn Momboktoe - Mozambique, dat was voor Brand tot op heden «terra incognita», onbekend land voor hem gebleven. En menigmaal had hij er naar verlangd althans een deel te leren kennen van dat onmetelijke gebied, er te jagen op leeuwen of olifanten, te zwerfen door de eindeloze prairie.

Hij zou de Tafelberg zien, de slagvelden, waarop eertijds een handjevol dappere boeren zich met halsstarrige moed en onwankelbare vaderlandsliefde zich geruime tijd met succes verdedigd had tegen een overstelpende overmacht van met de modernste wapens uitgeruste Engelse troepen.

Bij deze gelegenheid maakte hij dan ook geen tegenwerping, maar hielp

integendeel aanstonds mee, teneinde het plan te doen lukken, dat voor Raffles heel wat minder eenvoudig was dan voor de gemiddelde reiziger, die eenvoudig een passagebiljet zou hebben geacht bij een van de agentschappen van de Red Star Line, en op een goede dag aan boord zou zijn gestapt van het schip dat hem in veertien dagen van Londen naar Kaapstad zou hebben gebracht.

Raffles echter, die nu precies altijd haast had, bezat een heel wat vlugger vervoermiddel in zijn Duivel der Lucht, want hij zou nauwelijks twee dagen nodig hebben om hem, dwars over het westelijk deel van Europa, over de Middellandse Zee en over Afrika van noord tot zuid, naar Johannesburg te brengen.

Niet alleen kon de Duivel der Lucht nadat de nieuwste verbeteringen waren aangebracht, gemakkelijk de bijna ongelooflijke snelheid van 700 km ontwikkelen, het toestel kon die snelheid ook uren en uren achtereen, ja zelfs verscheidene dagen volhouden, en de enige grens die gesteld werd, dat was de grens van het menselijk uithoudingsvermogen en niet dat van de machine, want dat was schier onbeperkt.

Daarenboven kon deze machine meer dan het noodzakelijke vervoeren.

Want er bevond zich een kombuis in, met een electrisch oventje, een provisiekast, een vrij grote kajuit, waarin zelfs Henderson, de reusachtige chauffeur van Raffles, bijna rechtop kon staan en waarin vier tot vijf personen zich des nachts gemakkelijk in liggende houding konden uitstrekken en nog andere zaken, die werkelijk onontbeerlijk moesten worden geacht bij ondernemingen als deze, zoals wapens en enige ammunitie.

Raffles was ditmaal echter niet voornemens alles op één kaart te zetten, en daar hij het bij een tocht naar Johannesburg niet dacht te laten, zo werd besloten, dat Raffles alleen met de Duivel der Lucht zou vertrekken, en eenmaal des nachts zou rusten in een Arabisch dorp, teneinde zich niet al te zeer te vermoeien, terwijl Brand en Henderson de reis zouden maken met de Bruinvis, een ander wonderwerk, ontsproten aan het brein van John Raffles.

De Bruinvis namelijk was een duikboot, veel kleiner dan de gebruikelijke en die ten hoogste zes of zeven personen kon bevatten, hetgeen overigens ruim voldoende was voor dat doel, dat Raffles beoogde. Wat zij in afmetingen miste, dat won de Bruinvis echter in snelheid, want als zij aan de oppervlakte van het water voer, dan behoefde zij volstrekt niet achter te staan bij een van die moderne racemonsters, zoals men ze wel ziet tijdens de bekende bootwedstrijden op de Middellandse Zee voor Monaco en die met een sneltreinvaart meer over dan door de golven stuiven, voortgeduwd door ontzaglijk sterke motoren.

En zelfs wanneer de duikboot om de een of andere reden verplicht was, haar weg onder de oppervlakte voort te zetten, dan nog liep zij heel gemakkelijk 55 km.

Het vaartuig kon met het grootste gemak bediend worden door slechts twee personen, en wanneer het nodig was, kon zelfs één man volstaan de boot te besturen, want alle hefboomen en paken bevonden zich onder het bereik van zijn hand, zodra hij had plaatsgenomen achter het stuurrad, vanwaar hij gemakkelijk de periscoop kon richten, en ook een goed uitzicht had door de dikke lens van kwarts met een doorsnede van omstreeks tien centimeters, die in de huid van staal en aluminium was ingelaten en zo sterk was, dat zij zelfs de druk van het water op tien meters diepte kon weerstaan. Last but not least was de boot voorzien van een Snorkel.

Vooraan was de smalle, vrij lange kajuit, waar vier personen konden sla-

pen in de kribben, twee aan weerszijden boven elkander aangebracht en waar ook de smalle tafel geplaatst was, die met twee poten in gaten, van de vloer rustte en desnoods geheel kon worden weggenomen.

Blauwgrijs was de Bruinvis geschilderd en het viel moeilijk, ook door de vorm, de boot op een afstand van meer dan honderd meter te onderscheiden van de golven, zelfs wanneer zij zich aan de oppervlakte voortbewoog.

Welnu, met dit scheepje, nauwelijks twintig meter lang, nergens breder dan twee meter, zouden Henderson en Brand de tocht aanvaarden naar Kaapstad en daar de Bruinvis wel weten te verbergen in een van de talloze rotsspleten, welke de hier bergachtige kust van Zuid Afrika bezit.

Te Kaapstad zouden zij de trein pakken en een tocht van drie uren zou hen dan te Johannesburg brengen, waar Raffles hen zou opwachten.

Op dat tijdstip bevond zich de Bruinvis in haar gewone, geheime schuilplaats op slechts enkele mijlen ten zuiden van Aberdeen, een plaatsje aan de Schotse kust, en bij uitstek geschikt voor het doel. En zo vertrokken Brand en Henderson, die eveneens al zeer in zijn schik was over wat hij noemde « een prettig uitstapje » naar dat mooie kuststadje, vijf dagen voor Raffles zou gaan.

Raffles zou zich die tijd ten nutte maken om de vliegmachine nogmaals aan een grondig onderzoek te onderwerpen en te zorgen voor wapens en wat er verder nodig zou kunnen zijn.

Zo hadden dan de mannen met een krachtige handdruk voorlopig afscheid genomen, nadat alles tot in de puntjes was geregeld en twee dagen na het vertrek van Brand, ontving Raffles, zoals was overeengekomen, het draadloze telegram in codeschrift, afgezonden van een plek, ter hoogte van Madeira, waarin Brand mededeelde dat alles aan boord wel was, dat de boot zich voortreffelijk hield en dat zich niets bijzonders had voorgedaan.

Twee dagen later nogmaals een radiogram, de reis was toes voor meer

dan een derde volbracht.

Op dit punt volkomen gerustgesteld, maakte Raffles zichzelf reisvaardig en hij sloot, zonder het zelf te weten voor geruime tijd, met een zucht de deur van het herenhuis in de Cromwell Street waar hij nog slechts alleen was, daar hij de oude huishoudster Sarah en Gaston, de stokoude, Franse kamerbediende, die maar niet wilde heengaan, met een langdurig verlof naar hun familieleden had gezonden.

Hij voelde zich vrij en opgewekt, toen de laatste huizen van Londen achter hem verdwenen waren en hij de reusachtige stad had achtergelaten in de omknelling van een dier late « fogs » waardoor Londen soms zelfs nog in mei bezocht wordt.

Ook te Croydon miste het nog een weinig, maar dat kon geen bezwaar heten, want Raffles wist, dat hij binnen enkele minuten buiten het nevelachtige gebied zou zijn.

Daar hij vele weken dacht weg te blijven, had hij natuurlijk een aanneemelijk excuus moeten bedenken en het heette voor de directie van het vliegveld, dat Zijn Lordschap William Aberdeen een lange tocht ging maken naar de Libanon en daar lang zou vertoeven, teneinde er te jagen en reizen te maken over het gebergte met zijn vlieg-machine.

Zoals gezegd, zou Raffles, teneinde niet al te vermoeid aan te komen, de tocht één keer onderbreken en dat wel op Afrikaans gebied. Hij zou dalen in de omgeving van een van die nederzettingen, waar goedgezinde Arabieren wonen, die hem zeker vriendelijk zouden ontvangen en huisvesten.

En zo verhief zich dan de glanzende kunstvogel vroeg in de ochtend, na een korte aanloop van het groene grastapijt, snel omhoog in de nevelachtige lucht, om binnen enkele minuten in Zuid Oostelijke richting uit het oog te verdwijnen.

Maar niet voor Raffles een hoogte had bereikt van bijna vierduizend meter, waagde hij het, de snelheid van zijn vliegtuig tot het uiterste op te voeren.

Hij verlangde er volstrekt niet naar, dat men daar beneden de weergaloze snelheid van zijn machine zou waarnemen, en er zich zeer waarschijnlijk over zou verwonderen.

Hij wist dat de politie van verscheidene landen nog altijd een verdenking koesterde tegenover een zekere geheimzinnige vlieg-machine, die moest bestaan en waarvan het in elk geval vaststond, dat zij toebehoorde aan John Raffles, de langgezochte gentleman-inbreker.

Raffles stak het Kanaal binnen een kwartier over, koerste over Frankrijk, over een klein gedeelte van Spanje, vloog weer hoger en stak de Middellandse Zee over.

Zo hoog bevond de Duivel der Lucht zich toen en van zulk een ongelooflijke klaarte was de lucht, dat Raffles met zijn kijker omtrent op hetzelfde ogenblik zowel de Franse als de Afrikaanse kust kon zien.

Een goed vliegtuig behoeft gedurende die tijd slechts weinig besturing en Raffles kon dus op zijn gemak wat koud vlees, beschuit en enkele vruchten eten en zich een beker wijn inschenken, zonder bevreesd te zijn, dat het vliegtuig uit de koers zou raken.

Het kon omstreeks vier uur in de namiddag zijn, toen Raffles duidelijk bomen en bergen kon onderscheiden, palmen en wadis op de Afrikaanse kust.

Hij had, zoals men dat noemt, louter op het gevoel gevlogen, maar zo sterk ontwikkeld was zijn richtingbegrip, dat hij nauwelijks een enkele kilometer ten oosten van Tanger over de kust vloog.

Hij was trouwens volstrekt niet voornemens zich in deze plaats op te houden, waar men hem wel eens lastig te beantwoorden vragen kon stellen, maar vloog steeds verder in zuidelijke richting en steeg altijd maar hoger, altijd maar hoger, teneinde zonder hapering over de eerste, hoge hinderpaal te vliegen: de Saharische Atlas, een brede gordel van hoge bergen, die zich uitstrekt van het oosten naar het westen, over een lengte van bijna tweeduizend kilometers.

En daar waren zij reeds onder hem, de ontzaglijke, roodbruine steenmassa's,

merendeels dor en kaal, zonder een zier-tje groen en waar het leven scheen op te houden.

Daarvan kon hij dan ook geen spoor ontdekken en een ongeluk in deze streken zou zeer waarschijnlijk een onherroepelijke dood betekenen.

Nergens was iets van een dorp te bespeuren, niets van de allerkleinste nederzetting. Rotsen, bar en droog, zonder een spoortje plantengroei, die zich dreigend ophieven naar de gloeiende, Afrikaanse hemel.

Op een hoogte van bijna vijfduizend meter schoot de Duivel der Lucht als een vuurpijl over deze onherbergzame streken heen, over deze gordel van bergen, die op slechts enkele punten een pas vertoonde, waarvan de karavanen gebruik maken, om van de Sahara in de meer bewoonde noordelijke streken van Afrika te geraken.

Dicht bij El Golea daalde Raffles tent-slotte, toen de zon als een vurige bal dicht boven de kim stond, die gloeide in een overdadige kleurenpracht in alle tinten van purper, paars en groen, en alle schaduwen verwonderlijk lang maakte, van boom, mens en dier.

El Golea is het enige dorpje van enige betekenis in het gebied van El Erg. De bewoners waren ten uiterste verbaasd toen zij daar de als dolzilver glanzende monstervogel pijlsnel uit de hemel zagen neerdalen, steeds langzamer een paar grote kringen beschrijvend en tent-slotte neerstrijken op het zand, dicht bij het palmenbosje, waar de bron ontsprong, die aan El Golea haar reden van bestaan geeft.

Aanvankelijk niet weinig verschrikt over dit onverwachte bezoek, kwamen de Arabieren toch langzamerhand beschroomd naderbij, zodra zij zagen dat een levend wezen, een mens, een blanke uit de machine steeg, zijn benen eens uittrekte en toen met vriendelijke, uitnodigende gebaren op het groepje lage hutten toestapte, vanwaar vrouwen en kinderen dadelijk luid gillend vluchtten.

Maar de mannen waren moediger, en binnen enkele minuten sprak Raffles met de eerbiedwaardige Sheik, een tachtigjarige grijsaard, van een edele hou-

ding nog en recht als een kaars.

Het dorpshef toonde zich verwonderd en tegelijkertijd verheugd, dat de bezoeker de taal van zijn streek volkomen machtig bleek te zijn, en hem in die taal kon verzoeken om een nachtverblijf, wat fris water en een maal van gekookt schapenvlees, zure room en dadels.

En in de bloemrijke taal, eigen aan deze zonen der woestijn, antwoordde de Sheik hem, dat « de meester van de vogel uit het noorden » hem welkom zou zijn, en dat hij hem zou verschaffen wat hij nodig had.

Raffles dankte op dezelfde wijze en ging zich daarna overtuigen van de staat van de vliegmaschine.

Het toestel bleek niet het minste te hebben geleden, en de landing had zo vlot plaats gehad, alsof Raffles niet op zand, maar op een gladde landingsbaan was neergestreken.

Hij bracht de nacht door in een der tenten, hij werd gevoed en gelaafd en de volgende ochtend zeer vroeg vertrok hij weer, vergezeld van de zegewensen van de Sheik en de dorpsbewoners, die niets hadden willen aannemen als betaling voor het verblijf in hun midden en die zich rijkelijk beloofden schenen te achten door het aanschouwen van de wegvliegende kunstvogel.

Een tocht van omstreeks 7.500 kilometer wachtte Raffles nog. Hij volbracht die in één stuk, zonder ergens te landen, en doorkruiste aldus in een half etmaal bijna geheel Afrika van het noorden naar het zuiden, dus in zijn grootste lengte.

Zijn machine zweefde over brede bergstromen, die met donderend geweld zich van de hoogte wierpen, zodat hun schuim zich tot op wel vijfhonderd meter in de lucht verhief, en hij zag meren als zeeën.

Om zeven uur in de avond, terwijl de schemering vrij snel viel, streek Raffles met zijn vliegmaschine neer op ongeveer drie kilometer ten noorden van Johannesburg op een eenzame vlakte.

Wellicht waren er mensen in de buurt, maar daar bemerkte hij dan toch niets van, en voor het wilde gedierte zou hij,

zo dicht bij de stad, niet behoeven te vrezen.

Hij maakte dus eenvoudig de draagvlakken van zijn machine los, zodat ze schuin tegen het toestel kwamen te rus-

ten en onder een er van, dat hem tot tent moest dienen, strekte hij zich kalm uit en sliep bijna onmiddellijk in, met zijn geweer naast zich, zodat hij het in geval van nood onmiddellijk zou kunnen grijpen.

HOOFDSTUK III

MONSIEUR ET MADAME LAROCHE

Toen Raffles de volgende ochtend ontwaakte, hij was gehard en het deerde hem weinig dat hij op de harde grond had moeten slapen, daarvan slechts gescheiden door een paardendecken, stond de zon ternauwernood aan de hemel.

Raffles begon aanstonds met de draagvlakken weer op hun plaats te bevestigen, hetwelk hij door een kunstig bedacht stelsel van hefboomen gemakkelijk alleen kon verrichten, en keek om zich heen.

Het bleek dat hij was neergestreken op omstreeks de helft van een flauw glooiende helling van een lage heuvel en hij kon in het Zuiden duidelijk de lage, witte huizen van Johannesburg's voorstad ontdekken.

Natuurlijk was zijn allereerste zorg, een goed onderkomen te verschaffen aan zijn vliegmachine en zo steeg hij dan aanstonds weer op, thans zorg dragende, de snelheid niet al te zeer op te voeren. Op een hoogte van 800 meter ongeveer zocht hij naar een goed landingsterrein, totdat hij iets goeds ontdekt meende te hebben, wat meer naar het zuiden, waar een grote hoeve lag, temidden van een uitgestrekt, voor de helft in cultuur gebracht, voor de andere helft nog braakliggend bouwterrein.

Hij zag nog andere, in het rond ver-

strooide bouwsels liggen, die blijkbaar bij de hoeve behoorden en besloot hier te landen, beschreef een cirkel en liep een paar minuten later zijn vaart uit, in het midden van een nog onbebouwd stuk grond.

De machine was nauwelijks geheel uitgerold en tot stilstand gekomen, of van alle kanten kwamen luid krijsend Kafferjongens aanstormen, slechts gekleed in een kort lendendoekje van blauw katoen, de meesten met het kapmes of de spade nog in de hand.

Het bleek algauw, dat dit schreeuwen volstrekt niet vijandig bedoeld was en dat het meer moest beschouwd worden als een uiting van verbazing en opwinding.

De jongens snaterden allen druk door een, met hun kapmessen gebarend, en een paar hunner ging de « boss » halen, die echter de vliegmachine blijkbaar gezien had, want hij kwam aanstonds te voorschijn, vergezeld door twee andere blanken.

Het waren alle drie ware reuzen en Raffles, die zich reeds met stijve benen en tamelijk hongerig uit de machine had gewerkt, zag, toen zij nader waren gekomen, dat hij hier te doen had met drie krachtige afstammelingen van het stoere Boerenras, vader en twee zoons.

De man was minstens zeventig jaar, maar nog kaarsrecht, breed van schouders en met een door de zon bruingebrande huid.

Hij droeg een volle baard en zijn nog heldere ogen werden overluifeld door dichte, door de zon geelgekleurde wenkbrauwen. Hij droeg een blauw hemd, open op de borst, een linnen broek, die in hoge knielaarzen verdween en een breedgerande vilthoed, schuin op het hoofd.

Hij keek Raffles zonder een woord te spreken een ogenblik onderzoekend aan en deze begreep wel dat hij de eerste moest zijn.

Hij had natuurlijk gezorgd voor de nodige papieren, waarop zelfs door een douaneambtenaar niets zou zijn aan te merken, zo prachtig waren zij nageemaakt welke hij aanstonds aan de boer toonde, terwijl hij zei:

— Mijn landing geschiedde niet geheel en al vrijwillig, mijnheer. Ik bied u mijn verontschuldiging aan, indien ik iets mocht hebben vernield.

— Niets vernield, zei de oude man laconiek, terwijl hij de papieren teruggaf.

— Het land ligt nog braak, zei een van de zoons al even kortaf.

— U bent welkom, zei de andere.

— Ik dank u voor die woorden, hernam Raffles met een lichte buiging. Zij geven mij de moed, u om nog meer te vragen. Mijn machine heeft vrij veel geleden en ik zou het op grote prijs stellen, als gij het toestel enige tijd voor mij zoudt willen bewaren, totdat ik gelegenheid zal hebben gevonden, het eens duchtig na te zien. Johannesburg was mijn einddoel en ik denk dat daarheen wel een weg zal voeren van uw woning af.

— Een van de grote schuren is ledig, mijnheer, zei de boer op rustige toon. Gij kunt daarover beschikken, als wij het over de voorwaarden eens worden.

Alles was nu in een ogenblik geregeld, want Willem Sartorius, zo was de naam van de oude boer, vroeg slechts een matig bedrag aan huur en zegde daarenboven toe, dat hij zorg zou dra-

gen voor een goede bewaking.

Raffles ging de schuur eens in ogen-schouw nemen, welke bleek te zijn opgetrokken van dunne boomstammen, met een vakwerk van riet er tussen en gekroond met een dak van hetzelfde materiaal.

Het leek Raffles vrij brandbaar toe, maar hij had nu eenmaal geen keuze en de schuur bleek in elk geval stevig te kunnen worden afgesloten, want de beide brede deuren hadden een behoorlijk slot.

De vensters waren klein en heel hoog aangebracht en wie zou het overigens in zijn hoofd krijgen, in te klimmen in een schuur, die men leeg moest wanen?

De Kafferjongens zouden natuurlijk het toestel zien binnenbrengen, maar die waren er gelukkig veel te bang voor en durfden het nauwelijks aanraken toen hun hulp verlangd werd om de vlieg-machine naar de loods te rijden.

Het was reeds bijna geheel donker, toen de Duivel der Lucht eindelijk veilig en wel onder dak was gebracht en toen Raffles aanstalten wilde maken om te vertrekken, na een week huur vooruit te hebben betaald, wilde de boer hem niet laten vertrekken, maar haalde hem over, die nacht op de boerderij door te brengen, waar hij kennis maakte met mevrouw Sartorius en met de beide dochters, allebei mooie, flink uit de kluiten gewassen frisse meisjes, beiden blond, en beiden gestoken in het schijnbaar niet voor verandering vatbare gewaad der Afrikaanse boeren-vrouwen, wijde rokken, een hemd van wit batist, en een strooien hoed.

Het waren vriendelijke, gulle mensen en Raffles bracht « een van zijn goede avonden » door, zoals hij al die avonden placht te noemen, die hem in aanraking brachten, met goede, hartelijke lieden.

Raffles sliep uitstekend, hij kreeg een overdadig ontbijt van weitebrood, verse boter, eieren, honing en melk, en hij dacht er niet aan, zelfs met een woord te spreken over betaling van dit alles, daar hij wel wist met zoiets de brave boer te zullen krenken.

Zo nam hij dan vroeg in de ochtend afscheid van die brave mensen, voor wie hij slechts een vreemdeling kon zijn, en die hem toch met zoveel gulle gastvrijheid hadden ontvangen.

Men kon langs een zijpad, ongeveer een kwartieruur gaans, de vrij goede weg bereiken, die naar Johannesburg voert waarover zelfs een elektrisch trammetje loopt, maar het was nog zo vroeg dat dit voertuig nog niet reed, en daar de zon nog niet eens volkomen boven de kim was verrezen en het nog zeer koel was, besloot Raffles te lopen.

De weg slingerde zich, voor een deel met bomen beplant, door de akkers, waar op dat tijdstip het graan begon te rijpen. Over twee weken zou het zeker geschikt zijn om te worden geoogst en dan zouden, zo bedacht Raffles, alle schuren wel in gebruik moeten worden genomen. Maar dan zou hij zeker wel weer vertrokken zijn, zo meende hij.

Hij kon nog omstreeks een halve mijl van de stad verwijderd zijn en onderscheidde reeds duidelijk verschillende kerktorens en grote gebouwen, toen hij een weinig terzijde van de weg moest gaan staan, daar een auto, waarvan hij de motor reeds eerder had gehoord, hem achterop reed in een wolk van stof.

Het was een open wagen en onwillekeurig keek hij even naar de inzittenden.

Aan het stuur zat een opvallend mooie, nog jonge vrouw, met een bleek, fijn gelaat en twee donkere, fonkelende ogen.

Naast haar zat een wat oudere man, maar met een verlept, geel gezicht en grijze, onaangename ogen, die Raffles een kort ogenblik onbeschaamd aankeken.

De vrouw, gekleed in een stofmantel, had zelfs niet terzijde gekeken, want zij had alle aandacht nodig voor de weg die lang niet volmaakt was, en hier en daar kuilen vertoonde.

Op de achterste zitplaatsen lagen een paar valiezen en wat plaid.

Het volgende ogenblik was de auto alweer verdwenen, en Raffles ging wat terzijde van de weg, om de stofwolk tijd te geven, te zakken.

Raffles ging verder en omstreeks twintig minuten later trad hij Johannesburg

binnen.

Slechts eenmaal had hij de stad gezien, vele jaren geleden en vond de omgeving nog betrekkelijk weinig veranderd. Wel was zij groter geworden, en men had dit gedaan op de Engelse wijze, door rondom nieuwe villawijken aan te leggen, ruim, met aardige, op het klimaat berekende huisjes, brede wegen en veel lommergevende bomen.

Raffles zag hier en daar reeds elektrische trams rijden, een sprociauto reed rond, blanke kinderen, in witte tropenkleding, renden met hun tas onder de arm rond, om nog van een paar ogenblikken vrijheid te genieten voor de school begon, maar verderop, waar de ouderwetse, witgekalkte huizen stonden, veranderde het karakter van de stad, en zag men toch wel te doen te hebben met een stad der Tropen. Raffles bereikte het hoofdplein, waaraan het stadhuis en een der kerken gelegen zijn, en waar zich ook de voornaamste restaurants en hotels van de stad bevinden.

Daar het reeds warm was, trad Raffles het restaurant binnen, dat behoorde tot het hotel waar hij aanstonds zijn intrek zou nemen, zoals met Brand was overeengekomen.

Hij vroeg om een krant, na de kelner thee te hebben besteld en het eerste wat hij las was een bericht, meldende dat de samenkomst der mijnmagnaten voor minstens acht dagen zou worden uitgesteld wegens een plotselinge ongesteldheid van drie der voornaamste leden, die tegelijkertijd malaria hadden gekregen.

Dit bericht trof Raffles niet onaangenaam, want nu zou hij althans de hulp hebben van Brand en Henderson, wanneer hij zich inderdaad voornam, iets te ondernemen tegen de schatrijke makelaars, handelaars en courtiers, die hier bijeen zouden komen. Verder las hij, dat er een paar feestdiners zouden plaats hebben, waarbij misschien de burgemeester van Johannesburg aanwezig zou zijn. Het congres zelf als men het zo wilde noemen, zou niet meer dan twee of hoogstens drie dagen duren.

Maar toen hij de kelner eens onder-

vroeg, vernam hij, dat er toch reeds verscheidene congresleden in de stad aanwezig waren, die men pas te laat op de hoogte had kunnen brengen van de verdaging van de bijeenkomsten en die zich nu de tijd zo goed mogelijk trachtten te korten, wat in zo'n grote Afrikaanse stad niet zo moeilijk valt.

Een ogenblik daarna kon de kelner Raffles reeds met een discreet gebaar een paar heren aanwijzen, die juist uit een taxi stapten, en hij zei, achter zijn hand fluisterend, dat de grote zware man Henry Bird was, de welbekende commissionair in diamanten uit Kaapstad, en het kleine zwarte mannetje naast hem, dat men naast deze kolossus alleen wegens het contrast opmerkte, Adelqui Bastones, een schatrijke diamanthandelaar uit Buenos Aires, die de lange reis hierheen had gemaakt, natuurlijk in de hoop er een duit door te verdienen.

Raffles keek een ogenblik over zijn krant heen naar het dikke, vlezige, ondanks de hitte bleke gelaat van Bird, toen naar het smalle, donkerbruine kopje van de Argentijn en hij vond, dat zij zeer goede vertegenwoordigers van hun ras waren.

— De heren logeren in ons hotel, ging de kelner gedienschtig voort, toen de beide diamantvorsten in de koele schemering van de vestibule verdwenen waren.

Raffles wilde antwoorden toen zijn aandacht weer werd afgeleid door de komst van twee andere personen.

Zij kwamen echter ditmaal uit het hotel inplaats van er binnen te gaan, en Raffles herkende op het eerste gezicht de mooie vrouw, en haar metgezel met het onbeschaamde uiterlijk, die hem op weg naar de stad in hun fraaie auto achterop waren gereden.

Zij zagen hem niet, daar hij zich, met een onbewust gebaar, snel achter zijn krant had verborgen, maar liepen door de rijen rieten stoelen heen, regelrecht op hun wagen af, die voor het caféterras geparkeerd stond en die Raffles reeds flauwtjes meende te hebben herkend, zoëven.

De gedienschtige kelner had de blik op-

gevangen, waarmee de nieuwe gast het paar achterna keek en zich naar Raffles toebugend, fluisterde hij hem in:

— Die twee hebben zojuist kamers besteld. Mijnheer Henry Laroche en Madame Desirée Laroche. Zij noemt hem Bibi en hij noemt haar Dédé.

De kelner scheen het erg grappig te vinden, want hij grinnikte veelbetekend. Toen ging hij voort:

— Zij is actrice en treedt op in het grote cabaret hiertegenover. U kunt zelfs van hier het aanplakbiljet zien.

Inderdaad kon Raffles een paar van de grootste letters onderscheiden van het aanplakbiljet, bevestigd op een houten standaard, naast de opzichtige ingang van een niet minder opzichtig gebouw, dat blijkbaar bestemd was om er de lichte en de allerlichtste Muze te dienen.

Langzaam wandelde er een portier voor op en neer, in een witte uniform, met zeer veel goud, en een huid, zo bruin als koffie.

Er waren ook foto's van Madame Desirée Laroche, de beroemde Franse toneelspeelster.

— Komen er hier wel meer uitheemse artiesten? vroeg Raffles, nadat hij had gezien, hoe het paar in de auto stapte waarbij de vrouw wederom de leidende hand bleek te zijn.

— O ja, tegenwoordig dikwijls, antwoordde de kelner, die een onuitputtelijke vraagbank scheen te zijn. Wij hebben hier al vier of vijf Hollandse voordrachtskunstenaars gehad en een jaar geleden was er ook een zekere mijnheer de Groot, die hier een gezelschap gevormd heeft, voor de helft bestaande uit Hollanders. Zij voeren ook stukken op van een Hollandse schrijver, laat eens zien, ik kan de naam niet onthouden en als ik hem te pakken heb, kan ik hem niet uitspreken.

— Heyermans misschien? vroeg Raffles glimlachend.

— Ja, daar lijkt het veel op, hernam de kelner met een brede grijns. Maar wij hebben hier ook wel Italianen, natuurlijk veel Engelsen, vier maanden geleden was er een Franse troep, daarvoor hadden wij een Italiaanse Ope-

ra, maar dat was zeker uitschot, want zij hebben de troep met kokosnoten en bananen van de planken gekegeld.

Hij vond het denkbeeld zo grappig, dat hij er in zichzelf om moest lachen en toen vond hij dat hij de nieuwe gast voor zijn geld voorlopig genoeg inlichtingen had verschaft en stevende af op een vierkant gebouwde, bruingebrande boer met een geweldige strohoed op, die met een stentorstem een glas bier bestelde.

Nadat Raffles had afgerekend, stond hij op, ging het hotel binnen en vroeg om een kamer, liefst een die op het plein uitzag.

Hij werd nauwkeurig getaxeed door de receptionist, die naar zijn kleren keek, de afwezigheid van bagage opmerkte en welke opmerking Raffles beantwoordde met de verklaring, dat hij geen bagage bij zich had, maar dat hij alles wat hij meende nodig te hebben, in de stad zou kopen, en, als dit gewenst werd, bereid was een week vooruit zou betalen.

Slechts even aarzelde de klerk, toen draaide hij kalm het register naar Raffles toe, opdat deze er zijn naam zou inschrijven. Hij kreeg een goede kamer, waarvan het raam inderdaad uitzag op het plein en wel juist op de schouwburg, met zijn trotse, als een witte pauw rondstappende portier en het aanplakbord, hetwelk de roem verkondig-

de van Madame Desirée Laroche en haar accompagnateur, die tegelijkertijd haar echtgenoot was, volgens de biljetten.

Raffles verfriste zich en verliet dadelijk daarop het hotel, om een kijkje te gaan nemen in de stad.

En zo doorkruiste hij gedurende een paar uren de wijk der blanken, en kwam ook in de woonwijk der Kaffers, streng afgescheiden van die der blanken, waar zij niet mogen komen, tenzij zij er uit hoofde van hun betrekking, bijvoorbeeld als chauffeur, besteller of liftboy iets te maken hebben.

Het is een morsige sombere wijk, waar na zonsondergang de melancholische, maar soms ook zo hartstochtelijke liederen klinken, zoals ze reeds eeuwen gezongen worden in de kralen, temidden der oerwouden.

Het werd hoe langer hoe warmer en tegen lunchtijd keerde Raffles naar de westerse wijk met haar witte huizen en brede, lommerrijke straten terug, waar hij langs de schouwburg lopend, zag dat het publiek zich verdrong om plaatsen te kopen voor de voorstelling, waarin de beroemde Madame Laroche haar medewerking zou verlenen.

En terwijl hij het aanplakbiljet bestudeerde, bemerkte hij niet, dat monsieur Laroche, een sigaret rokend, hem vanuit de donkere vestibule scherp opnam.

HOOFDSTUK IV

DE ZWARTE DANSERES

Er waren zes dagen verlopen, sedert de aankomst van Raffles, toen hij een telegram ontving uit Kaapstad, dat hem veel genoeg scheen te verschaffen.

Drie uren na ontvangst van dat telegram begaf hij zich naar het station en weer een kwartier later kon hij Charles Brand begroeten en rustte zijn rechterhand in de pijnlijke omknelling van Henderson's geweldige vingers.

Zodra zij buiten waren en Raffles beter het gezicht van Brand kon zien, vroeg hij aanstonds:

— Alles is toch goed gegaan? Je lijkt mij een beetje vermagerd toe.

— Dat is geen wonder, al zou men eigenlijk het tegendeel verwachten, wanneer men tien à twaalf dagen zit opgesloten in zo'n kleine ruimte, juist als een kalkoen die wordt vetgemest, antwoordde Brand lachend. Maar het gebrek aan beweging schijnt voor mij niet te deugen. Henderson daarentegen lijkt mij werkelijk nog wat gegroeid. Het wordt angstig en ik weet niet waar het heen moet.

De reus scheen zich een beetje te schamen over zijn omvang, want hij zei verlegen:

— Mylord, de Bruinvis is, geloof ik, niets voor mij. Mijnheer Brand verloor iedere dag wat aan gewicht en ik geloof dat ik het er bij heb gekregen. Het gaat mylord toch goed?

— Uitstekend, James. Maar denk er om, ik heet hier graaf William Aberdeen. Zijn we in gezelschap, pas dan op, dat je je niet vergist.

— Alles is zeker al afgelopen? vroeg Brand, terwijl hij Raffles gespannen aanzag.

— Neen, Charles, antwoordde Raf-

fles. Wegens ziekte van een aantal deelnemers is het congres uitgesteld; vandaag heeft juist de eerste samenkomst plaats en vanavond zal er eerst een intiem diner zijn, dat gevolgd zal worden door een soiree en er wordt gefluisterd, dat bij die gelegenheid de Zwarte Danseres zal optreden. Wij zullen het trouwens wel merken, want ik ben uitgenodigd.

— Hoe was dat mogelijk. Kende je een van de congresleden?

— Helemaal niet. Maar in ons hotel logeert een zekere Henry Bird, een schatrijk commissionair in diamanten en ik heb dit heerschap een van die diensten kunnen bewijzen, die men niet zo gauw vergeet, als men tenminste voor een fatsoenlijk mens wil doorgaan. Hij had de domheid begaan, in de omgeving een rit te paard te maken, zonder goed met de omstandigheden bekend te zijn en voor hij wist raakte hij verzeild tussen een kudde buffels. Als hij nu maar rustig was gebleven, zou er misschien niets gebeurd zijn, maar hij werd zenuwachtig en wist niet meer wat hij doen moest. Gelukkig was ik in de buurt ik wist zijn paard bij de toom te grijpen, het dier gerust te stellen en het in veiligheid te brengen. Kennismaking volgde, die van mijn kant eigenlijk niet meer nodig was, want ik had het heerschap al bestudeerd, ik had het voorrecht, in zijn smaak te vallen en hij verwaardigde mij met zijn vriendschap, die zelfs nu en dan wel wat lastig begon te worden. Om kort te gaan, hij maakte mij deelgenoot van het buitengewone nieuws, dat de geheimzinnige Zwarte Danseres zou optreden, dat er nog meer dames waren geïnviteerd, en ik moest daar vooral bij zijn,

— En waar zal dat feest plaats hebben?

— In de grote zaal van ons eigen hotel, die natuurlijk voor het doel is afgehuurd en waar geen enkele buitenstaander wordt toegelaten.

— Dus ik zal wel van het schouwspel gespeend blijven?

— Neen, hoor. Ik heb werkelijk een wit voetje bij mijn vriend Bird en je zult er bij mogen zijn, daarvan ben ik zeker. Henderson kan dan buiten de wacht houden.

— De wacht houden? herhaalde Brand verbaasd. Wat bedoel je daarmee?

— Wel, men kan nooit weten, wat er bij zulke gelegenheden gebeurt. Herinner je maar eens wat er gezegd wordt van die geheimzinnige Zwarte Danseres. Haar optreden werd tot dusver steeds gevolgd door een of andere opzienbarende diefstal. Het zal dus wel zaak zijn, de ogen goed open te houden.

— Je verwacht dus werkelijk iets bijzonders?

— Zonder twijfel. Ik vermoed zelfs, amice, dat de rust van je zeereis wel zeer plotseling en ruw zal overgaan in de roerigheid van een onvoorzien avontuur. En aan geheimzinnigheid zal het ook niet ontbreken, denk ik, te oordelen naar de verschillende toebereidselen. Er komt namelijk een heel bijzondere verlichting in de feestzaal, waar de heren bijeen zullen komen, om zich te herstellen van de vermoeienissen van het congres. Timmerlieden zijn op het ogenblik nog bezig met het opslaan van een danspodium, in het midden van de zaal, en het dwaze van de zaak is, dat men die Zwarte Danseres nog niet gezien heeft, niet weet waar zij vandaan zal komen en dus ook niet in staat is om haar te ontvangen.

— Wat een dwaasheid, zei Brand hoofdschuddend. Treedt ze nog altijd gemaskerd op?

— Dat zegt men tenminste, en ik kan je verzekeren dat de heren congresleden in de hoogste mate nieuwsgierig zijn. De danskunst van deze onbekende vrouw moet werkelijk aan het wonderbaarlijke grenzen en het moet moei-

lijk vallen, zich aan haar betovering te onttrekken.

— En waarom ga je er nu eigenlijk heen?

— In de eerste plaats omdat ik nieuwsgierig ben, vervolgens omdat het zeker belangwekkend zal zijn, en ten derde, omdat ik misschien mijn troef kan opspelen in het robbertje met die geheimzinnige vrouw.

— Zou ze al hier zijn?

Raffles gaf niet aanstonds antwoord, maar tuurde naar de witte portier van het cabaret, dat zij nu juist passeerden en antwoordde toen langzaam:

— Ik kan het niet met zekerheid zeggen. Het is best mogelijk. En hier zijn we er, Charles, dit is het hotel. Het is er vrij goed voor Zuid-Afrika. Denk erom dat je mijn secretaris Brunt bent, die ik verwachtte en Henderson, wel, die is onze chauffeur. En zodra dit akkefietje achter de rug is, een kwestie van een paar dagen, beloof ik je, dat wij Johannesburg zullen verlaten en naar het noorden zullen vertrekken, om daar wat te gaan jagen op grof wild. Misschien kunnen wij zelfs wel op zebra's jagen, dat wil zeggen met de lasso want ik zou er niet toe te krijgen zijn, een van die prachtige en zeldzaam wordende dieren neer te leggen.

— Worden zebra's met de lasso gevangen, mylord? vroeg Henderson met grote ogen, die glansden van nieuwsgierigheid.

— Ja, James, en ik kan me begrijpen, dat je hart als voormalig cowboy bij die woorden opengaat. Stel het je echter niet al te gemakkelijk voor, want het is een heel moeilijk karwei, waarnaast het vangen van ossen en wilde paarden in het niet verzinkt. Maar nu gaan we eerst naar onze kamers, en, zoals afgesproken, Charles, voorzichtig, denk er om dat wij een rol te spelen hebben.

Brand kreeg een kamer vlak naast die van Raffles en Henderson werd aan de overzijde van de gang gehuisvest, zodat de drie mannen elkander te allen tijde te hulp konden komen, indien dit soms nodig mocht zijn.

Pas toen de beide mannen rustig bij

elkaar zaten in de ruime, goedverlichte kamer van Raffles, vroeg deze op gedempte toon naar het lot van de Bruinvis.

— Maak je over de boot maar niet ongerust, antwoordde Brand lachend. Zij is voortreffelijk opgeborgen in een kreek, die men alleen door een toeval zou kunnen ontdekken, zonder nog ons schip te vinden, want dat is zelfs bij laag water schier onzichtbaar. Henderson en ik hebben er een drijvend dak van bladeren en takken boven aangebracht, dat kan rijzen en dalen met de golven en dat met buigzame twijgen stevig verbonden is aan de oever. Ik geloof je te kunnen verzekeren dat ons vaartuig daar volkomen veilig is.

— Des te beter, amice, want wij zullen het wellicht nodig hebben om eens een bezoek te gaan brengen aan een paar van mijn eilanden, waar een deel van mijn schatten bewaard wordt. Het is zeker tijd dat ik mij eens ga overtuigen, dat alles daar in orde is.

Raffles trad naar het raam toe, opende het wijd en keek naar buiten.

Het was op dat tijdstip druk op het grote plein, waarover elektrische trams heen en weer schoven in alle richtingen en waar een in het wit geklede verkeersagent met een witte helm op met zijn armen wickete, teneinde de voertuigen, waaronder nog heel wat ouderwetse huifkarren, in goede banen te leiden.

Hij liet zijn blikken dwalen naar de overzijde, waar alweer een file stond te wachten om tot het spreekbureau te worden toegelaten van het theater en zei toen tot Brand, die naast hem was komen staan:

— Ik heb haar gezien, gisteravond, die Desirée Laroche. Zij zingt Franse en Engelse liedjes, afgewisseld met een paar danspassen. Je kent het genre wel. Eigenlijk gezegd dacht ik dat het reeds lang had afgedaan.

— En was het de moeite waard?

— Zij heeft een stem als een gebarsten bel, Charles. En toch staan die mensen daar voor h  ar, je behoeft er niet aan te twijfelen.

— Maar waarin schuilt dan haar suc-

ces?

— In haar figuur, in haar ogen, in de wijze, waarop zij zich beweegt, in de paar danspassen die zij maakt. Het is verwonderlijk, wat die vrouw met haar lenig lichaam weet uit te drukken. Je zult haar trouwens wel spoedig zien, want zij logeert met haar partner die haar op de vleugel begeleidt, in dit hotel. Stil, daar verlaat zij juist de schouwburg, met haar accompagnateur. Laten wij ons een weinig in de kamer terugtrekken, ik kan mij vergissen, maar ik heb de indruk gekregen, dat die monsieur Laroche iets tegen mij heeft. Ik heb er hem een paar malen op geatrapeerd, dat hij mij op een vreemde wijze aankeek, op een wijze, waarop men zijn vrienden meestal niet aankijkt.

— Hebben jullie met elkaar gesproken?

— Dat wil zeggen, met h  ar heb ik gesproken. Een toevallige ontmoeting op een gang. Zij liet iets vallen. Ik raapte het op. Een paar woorden om mij te bedanken. Een paar woorden van mij. Je weet hoe het in zo'n geval gaat. Trouwens ik twijfel geen ogenblik, of zij liet het met opzet vallen.

— Wel, dan zal de man eenvoudig jaloers zijn, riep Brand uit.

— Het is mogelijk, maar hij bleek anders al zo vreemd, voor die ontmoeting plaats had. Dat klopt dus niet goed, want voor die tijd hadden wij niet de minste notitie van elkander genomen. Kijk nu toch eens wat een vorstelijke démarche. En van deze afstand zie je niets dan de prachtige zwarte ogen in het witte gezicht.

— Ja, ze is mooi, zei Brand zacht. En is die man naast haar, haar echtgenoot?

— Dat zegt men, Charles.

— Een onsympathieke tronie.

— Zeg maar gerust een echt misdadigerstype. Let eens op die grote, ver van het hoofd wijkende oren, met die buitengewoon ongunstige, platte oorlellen. Het is een echte kop voor Lombroso. Overigens uitstekend gekleed, zelfs voor Parijs of Londen. Zie je die diamant, die aan zijn vinger schittert?

Hij is een levende reclame voor de diamantvelden.

— Heb je al met de man zelf gesproken?

— Het is bij de uitwisseling van een paar blikken gebleven, zoals ik je al zei en ik weet niet waardoor het komt, maar die zijn van weerszijden niet heel erg vriendelijk uitgevallen. En nu zijn zij het hotel binnengegaan, als je wilt kun je haar van dichtbij bekijken, meestal zitten zij om deze tijd in de wintertuin, waar het heerlijk koel is.

Nadat Brand zich volkomen geïnstalleerd had, begaven de beide vrienden zich naar de wintertuin, terwijl Henderson, niet alleen om in zijn rol te blijven, maar ook uit eigen aandrang, zich afgezonderd hield en een kijkje ging nemen in de stad, die genoeg aantrekkelijks biedt voor de vreemdeling.

De reus had voorts in opdracht, zo gauw mogelijk te zorgen voor een goede huurauto zonder chauffeur, zo goed als er hier maar een te krijgen was.

Langzamerhand begint het zuiden van Afrika overdekt te worden met een net van dezelfde uitmuntende verkeerswegen als waarop Engeland en vele andere Europese landen terecht zo trots zijn. Het is waar, dat die nog maar alleen de grote plaatsen aandedden, een paar honderd mijlen ten noorden van Johannesburg werd het al wat moeilijker, zich van een auto te bedienen en moest men noodgedwongen wel gebruik maken van de ouderwetse wagentjes met vier even grote en heel dunne wielen. En die waren nog maar alleen geschikt voor de aangelegde wegen. In de prairie zouden zij al heel gauw stukgereden zijn en daar zag men dan ook nog steeds de oude ossenwagens der voortrekkers.

Raffles wist dat dit werk uitstekend was toevertrouwd aan Henderson, die een aangeboren gave had, uit een honderdtal auto's na vijf minuten de beste uit te kiezen.

Waarom Raffles die auto nodig mocht hebben wist Brand niet, maar hij voelde wel dat er iets omging in zijn zonderlinge vriend, waarover deze zich nog altijd niet had uitgelaten en dat dus ze-

ker nog geen vaste vorm had aangenomen, want Raffles was niet gewend iets voor Brand verborgen te houden, althans niet waar het zijn zakelijke ondernemingen betrof.

En zo zaten dan de beide vrienden een ogenblik later in de koele wintertuin, en daar voegde zich, een ogenblik later, Bird bij hen, die grote indruk op Brand maakte door zijn geweldige afmetingen.

Wat verderop zat het echtpaar Laroche en Brand merkte direct, dat de vrouw zowel als de man een paar malen scherpe blikken wierpen in de richting van Raffles, die er echter niets van merkte of dit althans niet liet blijken. Hij keek tenminste volstrekt niet terug. Daarentegen deed mijnheer Bird dit voor twee. Naar het scheen kon hij de blik niet afwenden van de vrouw, die rustig haar sorbet consumeerde, zonder in het minst acht op de nieuwe aanbieder te slaan.

Aan Raffles ontging intussen dit stille spel niet.

Nog diezelfde ochtend zorgde hij ervoor, dat ook Brand een uitnodiging ontving voor de dansavond, en pas toen dit alles voorbereid was, maakten de beide vrienden nog een mooie tocht in de pas door Henderson gehuurde wagen, in de heuvelachtige omgeving van de stad.

Zij dineerden vroeg en bezochten daarna, op aandringen van Brand, die zich zeer nieuwsgierig toonde, het cabaret aan de overzijde van het plein.

Ofschoon Brand vooringenomen was, hij erkende voor zichzelf volmondig, dat er van de bekoorlijkheid der Franse artieste niet te veel gezegd was.

Om het congres bekommerde Raffles zich natuurlijk niet. Trouwens, het was zeer moeilijk, daar toegang te krijgen, als men geen bijzondere uitnodiging had en niet tot « het vak » behoorde.

Hij wist overigens heel goed, waarom het zou gaan, aaneensluiting van de mijneigenaren, directeurs van maatschappijen, juweliers, handelaars in ruwe en geslepen diamant, om te geraken tot betere arbeidsvoorwaarden, wel te verstaan, beter voor hen. Het doel

was, een gemeenschappelijke basis te vinden, waardoor de concurrentie enigszins beperkt werd, en het daardoor mogelijk zou worden, de lonen te verlagen, en de arbeidstijd te verlengen.

Het kon omstreeks elf uur in de avond zijn, toen Raffles en Brand de snikhete schouwburg verlieten, verheugd dat zij in de koele avondlucht traden, vervolgens een korte wandeling maakten en toen hun hotel opzochten, waar zij zich onmiddellijk naar de onder de grond gelegen zaal begaven, alwaar het feest der heren congresleden zou plaatsvinden. De keuze van deze plaats is minder vreemd, als men bedenkt, dat het in de zomer in de kelders nog het beste is uit te houden.

Van een kelder had de zaal overigens niets, waar Raffles en Brand nu binnentraden, en waar reeds een groot aantal heren bijeen was, allen in tuxedo of jacquet met zwarte das, en een half dozijn dames.

De zaal was tamelijk hoog, het was er nog tamelijk fris, rondom stonden gemakkelijke fauteuils, vier aan vier geschaard, terwijl kelners, in rode buizen, merendeels kaffers, geruisloos heen en weer liepen over het dikke tapijt.

In het midden had men een rond podium gemaakt, waar de Zwarte Danseres zou optreden en dit ronde toneel, een paar decimeters van de vloer, werd verlicht door slechts één enkele lamp, die er juist in het midden boven hing.

Op het ogenblik brandde die lamp nog niet, de zaal was verlicht door de elektrische wandarmen en de schemerlampjes op de tafels. Er werd zwaar gerookt, men hoorde het schorre stemmengelfluister der nieuwsgierige heren, champagnekurken knalden, en de whisky-soda stroomde in beekjes.

Nu en dan klonk een luide lach en

toen viel eensklaps een dodelijke stilte.

In een der zijwanden van de zaal was een blauwfluwelen gordijn terzijde geschoven, een vrouwelijke gedaante schreed vlug over het hellende pad, dat naar het ronde podium voerde, tussen de rijen clubfauteuils door, op de voet gevolgd door een man, die een tas onder zijn arm droeg en die aanstonds zijn schreden richtte naar een piano, niet ver van het ronde toneel neergezet, maar schier onzichtbaar in de gedempte schemering, nu de wandlampjes waren gedoofd en alleen hier en daar wat schemerlampjes op de tafels zwak gloeiden.

Men zag hoe de gedaante met een luchtige sprong op het toneel wipte, terwijl op hetzelfde ogenblik de lamp boven het toneel een vreemd, paarsachtig licht begon uit te stralen. De vrouw, die daar stond, wierp haar mantel af, strekte de armen zover zij kon uit, en stond voor een ogenblik doodstil.

Zij was gekleed in een nauwsluitend, zwart zijden Spaans dansgewaad, dat eindigde in een kort rokje.

Het haar was hoog opgemaakt en werd vastgehouden door een Spaanse kam. Boven het oor was een grote, gloeiend rode roos gestoken. De danseres, zeer bleek, droeg een groot masker, waardoor het onmogelijk was haar trekken te herkennen. De heer voor de piano op wie trouwens niemand gelet had, was een baardig, gebrild, gebogen mannetje, met een kale kruin en blijkbaar zeer bijziende.

Dadelijk ontlokten zijn geoeffende vingers een vreemdsoortige melodie aan de toetsen en langzaam, heel langzaam, op dezelfde plaats staande, begon de vrouw met de heupen te wiegen.

De Zwarte Danseres danste...

HOOFDSTUK V

WIE IS ZIJ ?

Het was zo doodstil in de zaal, behalve het zachte, slepende pianogetokkel, dat men duidelijk het minste gerucht hoorde, het schuifelend verzetten van een voet, een zenuwachtig kuchje, het getinkel van een lepeltje in een leeggedronken glas, een enkele maal een schor lachje.

Raffles keek eens rond.

Het licht van de grote lamp reikte juist zover, dat alleen het podium er door bestraald werd, maar toch waren de gezichten der mannen die het dichtstbij zaten, vrij duidelijk te zien.

En al die gezichten waren bleek en strak, al die mannen staarden naar het toneel en schenen geen enkele beweging te willen missen.

De witte armen leken slangen, die door elkander kronkelden, dan weer zich van elkaar af bewogen, haar lippen waren bloedrood onder het masker en tussen die half geopende lippen zag men het blinken van haar witte wolventandjes.

Zij danste een Spaanse dans en de castagnetten klonken tartend en met pijnlijk luid geklepper in de zware stilte.

Raffles keek naar Brand.

De jongeman zat onbeweeglijk, terwijl hij met de ogen de Zwarte Danseres volgde die met onnavolgbare gratie nu eens over het toneel zweefde, dan weer bijna doodstil stond.

Soms lachte zij zonder enig geluid te geven, bijna onbeweeglijk staande, het hoofd wat achterover en dan zag men twee rijen kleine, prachtige tanden en de gespannen, sneeuwwitte hals.

Zelfs de vrouwen lieten zenuwachtige lachjes horen als de vrouw weer begon te dansen en met snelle wendingen het

lichaam over het ronde toneel deed zweven.

Toen de muziek eindelijk verstomde, en zij daar roerloos stond, de armen slap neerhangend, bleef het nog geruime tijd drukkend stil, en toen eerst scheen een zware last te worden afgewenteld van de toeschouwer en een razend applaus barstte los.

De Zwarte Danseres dankte even met een hoofdknikje, de baardige pianist wilde een buiging maken, struikelde over het podium en de lach was als een bevrijding. Hij hief de zware mantel op, waarin zij zich onverschillig wikkelde schreed daarna snel langs het gangpad, en verdween achter het blauwfluwelen gordijn.

Brand wilde een opmerking maken, maar zag tot zijn verbazing dat de plaats naast hem ledig was.

Zou Raffles er soms al genoeg van hebben? Dat was toch bijna onmogelijk. Aanstonds zou hij zeker wel weer terugkeren, hij was er zeker van.

Er kwam een jongedame op het podium, die een paar liedjes zong, maar bijna niemand lette op haar; men wachtte slechts op de terugkeer van de Zwarte Danseres, die nog tweemaal moest optreden, de laatste maal in een dans van haar eigen vinding.

Het tweede nummer van de Zwarte Danseres had zo mogelijk nog groter uitwerking dan het eerste en toen het applaus daarna bedaard was, was Raffles nog steeds niet teruggekeerd. Brand begreep volstrekt niet wat hij uitrichtte.

En voor de derde maal werd het toneel plotseling weer in een vreemd schijnsel gevangen, en midden daarin stond de Danseres en weer wierp zij

haar mantel af.

Juist toen Brand verdiept was in het aanschouwen van de laatste dans, voelde hij de druk van een hand op zijn knie, en hij begreep dat Raffles was teruggekeerd.

Toen voelde hij de lippen van Raffles vlak bij zijn oor, die hem influisterde:

— Sta op en ga eens mee.

— Waarom? Het is werkelijk mooi.

— Ik zie het Charles, en ik erken dat het mooi is, maar wij hebben nu andere dingen te doen. Ben je een man? Maak je dan los van die aantrekkingskracht en ga mee.

Brand voelde hoe Raffles hem wegvoerde zonder dat iemand zelfs acht op hem sloeg.

Een ogenblik daarna was hij buiten de zaal en keek naar Raffles, op wiens gelaat een vreemde uitdrukking te lezen viel.

— Wat is er? vroeg hij, een weinig ongeduldig.

— Kom maar mee, dan zal ik het je tonen. Maar vlug, want aanstonds is de dans afgelopen, en ik ben bang dat de ware dans dan pas goed zal worden ingezet. Maar dan dansen wij mee, dat verzeker ik je.

En weer vatte hij Brand bij de hand, voerde hem de stenen trap op, bereikte de vestibule en liep haastig met hem twee trappen op, zonder van de lift gebruik te maken.

Brand verbaasde zich, toen hij bemerkte, dat Raffles zijn eigen kamer voorbijliep, een eind verder bleef staan luisteren, een van zijn fijne lopertjes in een deurslot stak en toen haastig Brand naar binnen duwde met de gefluisterde woorden:

— Vlug wat.

Hij had de deur alweer gesloten, knipte het licht aan, en Brand bemerkte dat hij in een goed gemeubelde logeerkamer stond met een tweede vertrek.

Het eerste werd blijkbaar bewoond door een vrouw, die veel zorg besteedde aan haar toilet.

— Dit is de kamer van Desirée Laroche, zei Raffles vlug. En hiernaast is de kamer van mijnheer haar gemaal. Daar kan ik je iets belangwekkends to-

nen. Maak voort, want het zal wel niet lang duren, of zij verschijnen.

— Maar zij zullen toch wel in de ondergrondse feestzaal zijn?

— O ja, daar zijn zij ongetwijfeld, antwoordde Raffles met een spotlachje. Maar niet als toeschouwers, zoals jij denkt.

Het had weinig gescheeld of Brand had een kreet geslaakt.

— Wat zeg je daar? riep hij uit. Je wilt toch niet zeggen dat de Zwarte Danseres...

— Dezelfde is als Desirée Laroche. Ja, dat wilde ik zeggen, en ik geloof dat ik gelijk heb ook. Wat mij er het eerst op bracht, zou ik je onmogelijk kunnen zeggen. Misschien hebben die paar danspassen, die zij op de planken van het cabaret uitvoert, haar wel aan mij verraden, of wellicht was het haar gang, haar démarche, maar ik geloof dat het in de allereerste plaats en voornamelijk is geweest, het onbeduidende brandvlekje, dat zij aan de top van haar wijsvinger heeft en dat ik vanavond, toen ik haar door de kijker opnam, ook bij toeval reeds had opgemerkt.

— Als dat je enig bewijs is...

— O neen, ik heb er nog meer. Kijk maar eens.

Raffles had een valies opgenomen, van varkensleer gemaakt, een van die vierkante modellen, die men over bijna de gehele wereld suitcasecases noemt.

Hij tastte even rond met zijn spitse vingers in de buurt van het lederen hengsel, er liet zich een knappend geluid horen en aan de bovenzijde van een der valieshelften klapte het kunstig verborgen dekseltje open van een klein, ondiep geheim vakje, waarin zich rammelend een twintigtal kleine voorwerpen bewogen, toen Raffles het valies even schudde.

Brand bukte zich verwonderd over het valies heen en riep:

— Wat is dat nu? Daar zitten kiezelstenen in.

— Die hebben er niet altijd in gezeten, amice. Een half uur geleden waren dat zuivere diamanten. Er waren er bij, zo groot als een hazelnoot.

— En waar zijn die dan nu? riep Brand in de grootste verwondering.

— In mijn eigen valies, Charles, antwoordde Raffles laconiek. En je ziet nu wel, dat ik gelijk had, die mijnheer Laroche met zijn Franse allures en geboederde tronie te wantrouwen.

Raffles legde weer een dun laagje watten over de kiezelsteentjes, dat hij er zoëven had afgenomen en dat zeker bestemd was geweest om het rammen van de kostbare stenen te beletten, knipte het dekseltje weer dicht, waarvan nu volstrekt niets meer te onderscheiden viel, sloot het valies en zei glimlachend, terwijl Brand in de grootste verbazing toelisterde:

— Je kent mij, Charles, en je weet dat ik nooit genoegen neem met vermoedens. Ook aan halve zekerheden heb ik het land, en daarom ben ik onmiddellijk opgestaan, zodra ik het kleine brandvlekje, denkelijk afkomstig van het uitdoven van een sigaret, in het oog had gekregen en heb mijn halve zekerheden in hele doen verkeren.

— Maar het kan Laroche onmogelijk geweest zijn, zei Brand hoofdschuddend.

Wil je zeggen, dat dat oude bijziende mannetje aan de piano...?

Inplaats van rechtstreeks antwoord te geven, trad Raffles op een ander valies toe, opende het door middel van zijn looper en wees Brand met uitgestrekte vinger op een complete verzameling uitstekend gemaakte pruiken en baarden.

— Die kan hij heel goed nodig hebben in zijn beroep, meende Brand schouderophalend. Het is waar dat hij thans als haar accompagnateur optreedt, maar je hebt me zelf gezegd, dat hij ook wel eens sketches met haar opvoert en daar heeft hij natuurlijk deze dingen bij nodig.

— Het is mogelijk, amice, en dat ontken ik ook niet. Maar het is dan toch wel heel toevallig. Overigens, ik voor mij twijfel geen seconde meer, maar ik wil ook jou zekerheid verschaffen. Dus je ziet, dat de Zwarte Danseres vannacht een herhaling zal geven van wat er reeds bij vroegere, dergelijke gelegenheden geschiedde. Heb je gelet op Bird? De ongelukkige is volkomen in haar macht.

HOOFDSTUK VI

HOE DE VAL WERD UITGEZET

Brand wierp een blik om zich heen, wees toen op nog andere valiezen en zei zacht:

— Alles schijnt gepakt te zijn.

— Dat is duidelijk. Zij moeten er op rekenen overhaast te moeten vertrekken.

— Maar haar contract in het cabaret kan toch nog niet afgelopen zijn?

— Toevallig wel. Het is vandaag de laatste van de maand, en voor morgen heb ik reeds een andere naam op de biljetten aangekondigd gezien. Overigens zou zij zich in geval van nood natuurlijk niet storen aan een contract.

— Ik kan mij niet voorstellen, hoe zij het denkt aan te leggen.

— Ik daarentegen geloof, dat ik het wel weet, Charles.

— Zij zal misschien met Bird gaan souperen, dat neem ik aan, maar dan zal hij toch wel geen fortuin bij zich dragen?

— Neen, maar dat laat hij achter in zijn logeerkamer. En tijdens het herversuurtje zal Laroche hier komen en de kamers afzoeken.

— Kamers? Méér dan één?

— Ongetwijfeld. Bird alleen zal wel niet voldoende opleveren. Ik denk dat zij zijn vrienden ook uitnodigt.

— Maar zij woont toch niet in het hotel. Dat zou toch te gevaarlijk zijn.

— Zij zal wel elders en dan liefst ver hier vandaan, een pied à terre hebben. Ik meen mij zoiets te herinneren uit vroegere berichten. Maar stil, ik geloof dat ik daar snelle schreden hoor naderen. Laten wij maken dat wij wegkomen.

Raffles snelde naar de deur, maar het was al te laat.

De schreden klonken reeds zo dichtbij, dat Raffles en Brand zeker gezien zouden worden, als zij nu de kamer uit zouden komen. Er was niets aan te doen,

zij moesten hier blijven en zo mogelijk een schuilplaats trachten te vinden.

Op hun tenen sluipend bereikten zij de tussendeur, die naar het slaapvertrek van de danseres voerde en het was maar juist bijtijds, want nauwelijks waren zij daarbinnen, of zij hoorden daarnaast een sleutel in het slot steken, het licht aanknippen, dat Raffles natuurlijk had uitgedaan, alvorens de andere kamer binnen te gaan en onmiddellijk daarop een uitroep van verbazing en ongeduld, volgend op het dichtslaan van de deur:

— De deur was open. Heb jij die opengelaten, Fanny?

— Natuurlijk niet, antwoordde ongeduldig de stem van de vrouw, die nu met de voornaam Fanny werd aangesproken. Dat zal wel weer een stommitéit van jou zijn geweest. Weet je zeker, dat de sleutel niet pakte?

— O ja, ik behoefde de knop maar om te draaien.

— Als je wat minder dronk, Henry, dan zou je geen stommitéiten begaan, die ons vroeg of laat duur te staan zullen komen. De deur openlaten van een kamer, waar voor een paar honderdduizend dollars...

— Klets niet, beval de Fransman ruw. Verkleed je nu maar dadelijk, en praat er niet meer over. Komen ze?

— Natuurlijk komen ze. Er wordt immers gespeeld. Ken ik het werk soms niet meer? antwoordde de vrouw scherp.

— Ik zou je aanraden, niet zo minachtend te doen, bromde de mannenstem. In de laatste tijd beval je me niet, Fanny. Pas op, want je weet, dat er met mij niet te spotten valt. Naar je kamer en je omgekleed. Hoeveel komen er zowat?

— Allemaal, op twee of drie na. Bird is er, en Bastones en zowat alle anderen. Het wordt deze keer een goede slag.

— Je hebt Emmy toch verwittigd?

— Natuurlijk!

— Stemde zij dadelijk toe?

— Zou zij niet? Ze wilde haar huis heel graag afstaan, als ze ook maar wat van de buit krijgt.

— Als ze maar niet te veel eist, brom-

de de ander. Hoe laat komen ze?

— Ik heb hen uitgenodigd tegen één uur.

— Vonden zij het niet vreemd, dat de fuif niet plaats heeft in het hotel?

— Helemaal niet. Ik zei hun, dat wij rustiger kunnen spelen bij een goede kennis van mij. Namen heb ik natuurlijk niet genoemd. Zij zullen niet eens weten waarheen zij gaan, want zo goed kunnen zij de stad onmogelijk kennen. De jongens zullen als chauffeurs optreden, en zo worden zij bij vier tegelijk afgeleverd. Het komt precies uit; wij krijgen vierentwintig van de rijkste diamantknulletjes op bezoek. Dan de gewone truc, de roulette, veel champagne desnoods nog wat erin, en dan kunnen jullie rustig je gang gaan, zonder te worden gestoord.

Raffles, die met Brand een schuilplaats had gezocht achter een der zware venstergordijnen, die tot op de grond neerhingen, stootte laatstgenoemde aan en de jongeman fluisterde heel zacht aan zijn oor:

— Het is precies, zoals je het gedacht had. Daar is mevrouw al in hoogst eigen persoon.

Inderdaad was de Zwarte Danseres met een zware mantel om, door de scheidsdeur binnengetreden, sloot deze, wierp de mantel af en begon zich haastig te verkleeden, ditmaal in een fraai avondtoilet van zeegroene zijde.

Toen nam zij, niet weinig tot verbazing van Brand, een zwarte pruik af, en toonde haar eigen, kortgeknipt, rosblond haar.

Zij kamde de pruik behoedzaam, bevestigde ze opnieuw, nam nu haar gelaat onder handen, en telkens moest zij met een kwade uitroep antwoorden op de ongeduldige aansporingen van Henri Laroche, die een paar malen de deur opende en haar tot spoed aanzette.

Maar nu was zij gereed, wierp nog een laatste blik in de spiegel, keek om zich heen, als om te zien of zij niets vergeten had en een kort ogenblik was het Brand alsof haar ogen gedurende enkele seconden recht op de zijne gevestigd schenen te zijn, door de smalle reet van het gordijn heen.

Maar zij wendde haar blik af, nam haar tas, haar sjaal, en liet zich ten slotte door Laroche de mantel weer om de schouders leggen.

De beide mannen waren roerloos blijven staan, ieder ogenblik rekenend op ontdekking en zij haalden pas verlicht adem toen zij de deur van Laroche's kamer hoorden openen en sluiten.

Nog een minuut bleven zij waar zij waren, en toen pas waagde Raffles het gordijn terzijde te schuiven.

Hij sloop op de punten van zijn voeten naar de verbindingsdeur, opende ze, maakte licht en zag met een enkele blik, dat de bagage van Laroche er nog stond, bestaande uit een enkele koffer, die evenwel ook geheel gepakt was. Alleen het valies met het geheime vakje was verdwenen.

Dat had de schurk blijkbaar maar aanstonds meegenomen, voor geval de zaak mocht mislopen en hij dadelijk overhaast moest vluchten.

Raffles opende de gangdeur, luisterde even, en wenkte toen Brand.

De jonge man slaakte een zucht van verlichting, toen zij eindelijk buiten stonden.

Men hoorde druk heen en weer lopen, en heren in rok, met nog bleke of vuurrode gezichten, liepen deur in deur uit, spraken fluisterend enige woorden met elkander, lachten een schor lachje, en namen dan afscheid met weinig vriendelijks in hun blik.

Dat waren de toekomstige gasten van Emmy, de vriendin van de Zwarte Danseres.

— Verwittig onmiddellijk Henderson fluisterde Raffles Brand in, en zorg dat hij met de auto postvat op de donkerste plek van het plein, gereed om dadelijk weg te rijden. Kom dan onmiddellijk terug, want wij moeten ons direct verkleeden.

— Wat moet Henderson doen?

— Een van ons beiden moet hij naar het huis van die Emmy rijden. Ik moet weten waar dat is. Hij heeft dus niets anders te doen dan een van de auto's met gasten te volgen, maar natuurlijk zo, dat het volstrekt niet in het oog loopt. De ander van ons blijft hier en

houdt een oog in het zeil. Het tweetal en hun eventuele helpers zullen natuurlijk niet durven beginnen voor alles hier in diepe rust is.

Zonder te antwoorden, haastte Brand zich weg om de instructie te gaan uitvoeren.

Hij vond Henderson in het bedienerven-trek, waar deze zich al vele vrienden had verworven onder het personeel, met name onder het vrouwelijke, en een enkel knipoogje was voor de reus voldoende om hem te doen begrijpen, dat zijn hulp verlangd werd.

Brand voerde hem wat terzijde, Henderson knikte, na zijn instructies te hebben ontvangen, en begaf zich onmiddellijk naar de garage om de auto in gereedheid te brengen.

Brand moest bij het terugkeren naar zijn logeerkamer een paar malen een raam passeren dat op het plein uitzag en hij zag dat er reeds een paar auto's voor het hotel stonden geparkeerd, die daar blijkbaar op hun vrachttje wachtten.

— In orde, zei hij zacht tot Raffles, die zich reeds ontdaan had van zijn rokcostuum, dat hij voor de gelegenheid gehuurd had, want ditmaal was er niet zulk een officieel gewaad bij de geringe bagage geweest.

Eigenlijk had Raffles op andere dingen gerekend dan op zulk een avontuur in Johannesburg.

— Verkleed je dan snel en ga met Henderson mee. Ik zal hier op je terugkomst wachten.

— Er moet haast gemaakt worden, Edward, want er staan al auto's op de heren te wachten.

Brand had zich in een ommezien verkleed en zich in het gemakkelijke sportpak gestoken, waarmede hij ook de reis aan boord van de duikboot had gemaakt.

Met een sportpet en een donkere overjas, want de nachten kunnen in dat tropische land zeer fris zijn, was zijn toilet volmaakt.

Hij drukte Raffles de hand en zei:

— Ik moet zeker onmiddellijk terug komen, nadat ik mij overtuigd heb waar het huis is?

— Zonder een seconde te verliezen,

En laat ook Henderson niet naar bed gaan, misschien heb ik ook zijn hulp wel nodig. Laroche zal het werk vast niet alleen opknappen, maar zich van de hulp van handlangers bedienen.

Een hoofdknik en de beide vrienden namen afscheid van elkaar.

Raffles ging bij het raam staan en kon achtereenvolgens drie auto's zien wegrijden. Zeer duidelijk was het wit der herenoverhemden te zien en enigen hunner droegen een hoge hoed.

Raffles schudde minachtend het hoofd en mompelde voor zich heen :

— Stommelingen. Jullie verdienen ook niet beter. En gephunderd zullen jullie ook worden al is het dan ook niet door de man, die het van plan was. Wij zullen eens een spaak in het wiel steken, madame.

Raffles bleef nog een poos aan het raam zitten, in de donkere kamer, en zag toen plotseling een auto te voorschijn schieten uit een zijstraat, gevolgd door een gesloten taxi, die zoëven van voor het hotel was weggereden.

Hij glimlachte even.

Dat was zijn wagen, die daar wegreed en zich als een havik op zijn prooi stortte.

Hij wist dat Henderson de taxi niet meer uit het oog zou verliezen, al moest hij ook tot aan het einde van de wereld volgen.

Bijna een uur verstreek.

Raffles wist zeer nauwkeurig, waar de logeervertrekken gelegen waren van de deelnemers aan het congres.

Bijna allen hadden zij hun kamers op de derde verdieping in een der vleugels en dicht bijeen; de nummers van hun kamers liepen bijna zonder onderbreking door.

De rovers, die het op hun geld en juwelen voorzien hadden, zouden het dus betrekkelijk gemakkelijk hebben.

Raffles erkende, dat het goed in elkaar zat, het was knap voorbereid.

Misschien hadden de diamantkoningen gedacht slechts een uurtje of een paar uren weg te blijven, maar dat zou die sluwe Fanny, klaarblijkelijk een raschte Engelse, die zich een Frans accentje had aangewend, wel weten te be-

letten.

De dieven behoeften dus niets anders te doen dan een paar kamerdeuren te forceeren.

Langzamerhand werd het stil in het hotel.

Geleidelijk doofden de lichten uit.

Het cabaret was reeds lang gesloten, althans men zag geen spoor van licht meer, de winkels hadden reeds geruime tijd eerder hun etalagelichten gedooft en het plein lag in het donker op een enkele elektrische straatlantaarn na.

Het was twee uur in de nacht, toen heel zacht de deur van Raffles' slaapkamer werd opengemaakt en Brand binnentrad.

Raffles merkte dadelijk de ernstige, ongeruste uitdrukking op het gelaat van zijn vriend op:

— Wat is er? vroeg hij, snel op hem toetredend. Toch geen ongelukken gebeurd?

— James is zo gezond als een vis en wacht nadere bevelen; hij staat weer met de auto op dezelfde plek van zoëven. Maar als je mijn raad wilt volgen, Edward, pak dan onmiddellijk je boeltje en maak dat je wegkomt, waarbij ik je graag op de voet zal volgen.

— Ik denk er niet aan, Charles. Niet voordat wij hier met ons werk klaar zijn.

— Omdat je in gevaar verkeert. Luister maar. Het huis van die Emmy ligt in een der voorsteden, waar nog heel weinig huizen staan. Men is daar nog druk aan het bouwen. Het is een gewoon huis, met slechts één verdieping. Van een vergissing was natuurlijk geen sprake. De gasten hadden allemaal een borrel te veel op en waren zeer luidruchtig. Men zou dus alleen aan zijn oren al genoeg hebben gehad om hun spoor te volgen. Ik heb Henderson laten wachten, ik ben zelf naar het huis geslopen en ik kwam daar juist ongeveer gelijk aan met onze vriend Laroche. Hij schijnt zelf een van de taxi's te hebben bestuurd. Maar hij kwam natuurlijk door de voordeur binnen, terwijl ik mij met een raam tevreden moest stellen. Dat wil zeggen, ik zorgde wel, dat ik voor dat raam bleef. Want wat ik zag en

hoorde door een gordijnkier was niet in staat, om mij tot binnentreden aan te lokken.

— Maar wat was er dan toch in 's hemelsnaam, flulsterde Raffles ongeduidig.

— Ik ben er aanstonds, nog even geduld. Fanny was eerst in die kamer alleen met een andere vrouw, met een gezicht, dat me bekend voorkwam, maar dan van heel lang geleden. Ik geloof stellig, dat ze een voormalige Engelse cabaretster is. Groot en fors, en met een allesbehalve vertrouwenwekkende tronie. Wat ze zeiden kon ik niet ho-

ren, want het raam was gesloten, maar ik kreeg de indruk, dat zij nog vlug de laatste schikkingen troffen voor de grote slag. En toen vloog de deur open en kwam mijnheer Laroche binnenstormen, letterlijk groen van woede en weet je wat hij in de hand hield?

— Het valies met het geheime vak, antwoordde Raffles, half spottend, half ongerust.

— Precies. Het hing open, hij hield het aan een hengsel vast, en op de palm van zijn linkerhand liet hij wat kiezelsteentjes zien.

HOOFDSTUK VII

IN HET HOLST VAN DE NACHT

Raffles stond een ogenblik in gepeins en zei toen, schouderophalend:

— Het is jammer, dat hij het wat vroeg ontdekt heeft, maar ik kan niet inzien, waarom dat mijn vertrek zou verhaasten. Weet hij soms dat ik hem van die juwelen ontlastte? Kom, amice, laten wij ons daar nu maar niets van aantrekken.

— Jij hebt makkelijk praten. Laroche moet toch begrijpen dat de dief alleen in het hotel kan schuilen. Hij heeft je toch al een paar keer zo scherp gadeslagen.

— Ik denk dat hij mij voor een particuliere detective aanzag, merkte Raffles luchtig op. Vooruit! Onze maskers voor, en opgelet, want ik denk, dat het nu zal gaan spannen.

— Je blijft er dus bij?

— Meer dan ooit.

Brand gaf geen antwoord. Alles wat hij nodig had was reeds klaar gelegd, de goed passende pantoffels met viltten zolen en de zwarte handschoenen van dun garen, benevens de lap, die het hele gelaat moest bedekken en waarin slechts een paar kleine openingen waren uitgespaard, om er door te kunnen zien en ademen.

Met de kraag omhoog, om het wit van de boord te bedekken, zou men in een half duistere gang de beide aldus vermomde mannen alleen maar met de grootste moeite kunnen onderscheiden.

Raffles deed reeds een stap naar de deur, toen Brand zijn gehandschoende hand op zijn arm legde en fluisterend

vroeg:

— Zouden wij hun wel hun gang laten gaan? Ik bedoel, zou het niet beter zijn om eenvoudig zelf de kamers af te zoeken?

— Daartoe is het veel te laat, amice. Het kan niet anders of verscheidene van Laroche's handlangers moeten al zijn teruggekeerd en hier in het hotel op post staan.

— Maar wij zullen het onmogelijk tegen zulk een overmacht kunnen opnemen.

— Hoeveel van die zogenaamde chauffeurs waren er dan?

— Zes, Laroche er niet bijgerekend, wel te verstaan.

— Het is veel, maar het is toch geen legermacht. Wij zullen hen rustig hun gang laten gaan, ons alleen overtuigen of zij slagen in hun opzet en hen dan volgen.

— Volgen, waarheen?

— Natuurlijk naar het huis van Emmy. Het spreekt vanzelf, dat onze man daar de buit in veiligheid gaat brengen. Vermoedelijk zullen zij die diamantkefels daar vasthouden, niet met geweld, wel te verstaan, maar door spel en drank en Laroche zal hier met de allereerste trein zogenaamd vertrekken en dus heel vroeg opstaan.

— En je zegt dat hij naar Emmy zal gaan.

— Dat zal hij ook, maar hij zal terugkomen, natuurlijk niet door de vestibule en langs de nachtportier, om geen achterdocht te wekken.

Raffles had de deur reeds geopend en de twee mannen stonden op de gang.

Als wapens hadden zij hun korte rubberknuppels en ingeval van nood, hun brownings.

Zij lieten met opzet de deur ongesloten, teneinde, als zij moesten vluchten, geen tijd te verliezen.

Raffles liep vooruit en Brand volgde hem op de voet en zo ging het door de halfduistere gang, een trap op, totdat zij de derde verdieping hadden bereikt en toen naar de zijvleugel.

Hier gingen zij met de uiterste behoedzaamheid verder en dat was maar goed ook, want het geoeffend oor van

Raffles had al gauw een geluid opgevangen, dat hem bekend voorkwam.

Het was het krassen van een scherp voorwerp over metaal.

Klaarblijkelijk waren zij dus reeds aan het werk gegaan, onder toezicht van Laroche.

Raffles hield Brand met een gebaar tegen en ging heel voorzichtig nog wat verder tot hij zijn hoofd om de hoek van de gang kon steken, waaraan de meeste kamers der congresleden gelegen waren.

Met opzet blijkbaar was het licht, het enige lampje in die gang, uitgedraaid, en Raffles zag niets anders dan een heel zwak, zich voortdurend verplaatsend schijnsel van een zaklantaarn.

Hij zag het kleine lichtvlekje als een dwaallichtje heen en weer gaan over de deuren, van links naar rechts, van hoog naar laag en toen zag hij in dat schijnsel een hand verschijnen, of liever een paar vingers, die iets vasthielden en aan het slot morrelden.

Een deur ging open, heel behoedzaam, en een zwarte gedaante sloop snel en geruisloos naar binnen, de deur ging weer dicht, het schijnsel bleef even weg en werd dan weer gericht op een andere deur, wat verder of naderbij.

Ondanks alles bewonderde Raffles de eenvoud van de hele onderneming. De bandieten hadden het sterkste en ook het meest afdoende middel gekozen, om een man van zijn aardse bezittingen verwijderd te houden. Zij konden er wel zeker van zijn desnoods de hele nacht ongestoord te kunnen werken.

Nu en dan klonk in de verte de zachte stap van de etagekelner, die de wacht had, en dan werd alles plotseling doodstil, tot het geluid zich weer verwijderd had.

Bijna een half uur verliep. Daarginds werd steeds doorgewerkt met de regelmaat van een klok. Een paar maal meende Raffles de gestalte te herkennen van Laroche. Hij droeg een soort zak of valies, welke de vergaarbak scheen te zijn van alles wat er werd gestolen, want nu en dan klonk heel zacht het getinkel van goud, afgewisseld met het bijna onhoorbaar ritselen van papier.

Er werd daar zeker een grondige opruiming gehouden in de vertrekken van de niets vermoedende logeergasten, die zich op dit ogenblik vermaakten in een huis, waarvan zij zeker later de ligging onmogelijk konden aanduiden, want Fanny zou er wel voor zorgen, dat haar gasten nog voor het kriecken van de dag naar plaatsen werden gebracht langs de weg, droge greppels en bosjes, en wie hunner zou zich dan nog kunnen herinneren wat er met hem gebeurd was?

De zes chauffeurs met hun zogenaamde taxi's zou men natuurlijk helemaal niet meer terugvinden.

Eindelijk scheen de laatste deur aan de beurt te zijn geweest, het lichtschijnsel verdween voor goed, het zachte gefluister hield op en Raffles begreep dat de tijd om nu zelf de handen uit de mouwen te steken was aangebroken.

Hij trok Brand met zich mede, en voerde hem door een aantal gangen naar een der brandtrappen aan de achterzijde van het hotel, die zoëven zeer waarschijnlijk ook door de dieven waren benut.

De jongeman had zelfs de tijd niet om vragen te stellen, want Raffles daalde reeds af langs een van de ladders, met de behendigheid van een geoefend acrobaat, en Brand was wel verplicht hem te volgen.

Zodra zij beneden waren, stak Raffles het masker in zijn zak en Brand volgde zijn voorbeeld.

Ook de overschoenen werden weggedaan, de mannen haalden hun petten te voorschijn, zij klommen over de lage muur en gingen toen vlug, zorgdragend in de schaduw te blijven, naar de plek, waar Henderson met de auto wachtte.

— Maar de buit, Edward, fluisterde Brand ontgaan. Laat je de buit in de steek?

— Dát kun je begrijpen. Neen, hoor. Maar ik maak mij er liever niet van meester in dat hotel. Geen handtastelijkheden, als we het kunnen vermijden. Ik heb de juwelen uit het geheime vakje in mijn zak, mijn geld ook, en mocht het noodzakelijk zijn, dan gaan wij in het geheel niet terug, ofschoon ik dan natuurlijk mijn schepen achter mij zou

verbranden. Laroche zou zeker zijn mond niet houden, als hij gevat werd en een en ander vertellen over de verdwijning van zijn diamanten.

— Maar nu gaat hij met de buit aan de haal, drong Brand aan.

— Naar het huis van Emmy, amice, wees daar maar zeker van. Waarheen zou hij er anders mee naar toe moeten gaan? Hij kan toch zijn medeplichtige niet in de steek laten, zonder gevaar te lopen, dat zij hem aanstonds verraadt? Wij zijn wel tien minuten voor, en dat is ruimschoots voldoende. Hier is Henderson, gelukkig klaar wakker. Dezelfde weg van zoëven, James en rijd wat je rijden kunt.

De auto zette zich in beweging, zonder dat Henderson zelfs een enkel woord had gesproken en nu was de wagen de achtervolgde inplaats van de achtervolger, want Raffles was er zeker van, dat Laroche direct zou volgen in zijn eigen auto, hetzij alleen, indien hij nog in het hotel of daar in de buurt met zijn medeplichtigen had afgerekend, hetzij in hun gezelschap, wat wel waarschijnlijker was, daar de kerels immers over enkele uren, voor de dag aanbrak, de zonderlinge gasten van Emmy weer uit het huis moesten wegbrengen, waarin zij gelokt waren door de schoonheid van de Zwarte Danseres.

Op dit ogenblik was het nog volkomen donker, maar Henderson had de weg goed onthouden, de felle stralen bundels van de lampen deden hun plicht en de wagen reed in snelle vaart eerst Johannesburg uit, vervolgens door de brede lanen van een keurig aangelegde voorstad, en tenslotte langs de eenzame weg, waarlangs zich nog slechts hier en daar huizen bevonden, allen witgepleisterd en de meesten van slechts één verdieping of zelfs zonder deze, zoals dat in de tropen gebruikelijk is.

— Daar is het huis, fluisterde Brand zacht. Het is nu helemaal donker, maar zij moeten er nog zijn. De blinden zijn zeker neergelaten. Hier is een plek, waar we de auto kunnen parkeren, als je dat nodig acht.

Ongeveer vijftig meter voor het huis begon een zijweg, nog maar ten halve

bestraat, vol kuilen en bulten, maar die weg was uitstekend geschikt om er de auto voorlopig te verbergen, want verderop verhieven zich reusachtige stapels zand en kalk, bakstenen en planken.

Hier werd de auto voorlopig neergezet en toen vroeg Brand:

— Hoe denk je nu verder te handelen?

— We zullen hem rustig het huis laten binnengaan en wachten totdat de chauffeurs een aanvang maken met het wegbrengen der gasten. Hoe minder tegenstanders, hoe beter. Het zou niet zo leuk zijn, als een verdwaalde kogel zijn schuilplaats zoekt in ons lichaam.

— Zij zullen niet durven schieten; men zou het horen met al de gevolgen van dien.

— Daarop moesten wij het toch maar liever niet laten aankomen, Charles, hernam Raffles hoofdschuddend. Wijs mij nu maar liever de weg hoe we kunnen binnenkomen zonder te worden gezien.

— Ik zal je naar het raam brengen, waardoor ik zoëven zelf de beide vrouwen en Laroche heb gezien, beloofde Brand hem.

Hij bracht Raffles snel naar een der zijmuren van het huis, terwijl Henderson volgde.

— Dit is het raam, maar nu is het volkomen donker, fluisterde Brand. Er is niemand in de kamer, naar het schijnt.

— Maar onbewoond is het huis alles behalve, fluisterde Raffles veelbetekend. Men kan duidelijk dronkemansgelach horen en nu en dan de beroemde Emmy. Maar daar komt de auto met de kerels al aan; vlug achter het huis, anders zien zij ons. Wij moeten zeker wel afsteken tegen de witgekalkte muur.

De drie mannen liepen snel naar achter, en zagen de gedimde lichten van een snel naderende auto, die voor de villa stopte.

Een ogenblik daarna waren de dieven zeker al binnengelaten door de voordeur, want de auto zette zich weer in beweging, en reed weg.

Maar niet ver, want even daarna stopte de wagen weer, de chauffeur kwam er uit en de drie mannen, zich zo goed

mogelijk verbergend in de schaduw van een uitbouw, zagen hem het achtererf oplopen, waar duidelijk de vormen zichtbaar waren van vier, vijf taxi's, in het schemerlicht van de langzaam aanbrenkende dag.

Een ogenblik daarna begon de zonderlinge uittocht.

Telkens reed er een taxi voor, dan hoorden de drie mannen vloeken, schor gelach, een brokstuk van een straatliedje, het zacht dichtklappen van een portier, en dan reed er een wagen weg, om zijn zonderling vrachtje wie weet waar te deponeren, maar zeker niet voor het hotel.

Zo waren er al vier wagens weggereden en toen besloten Raffles en Brand ook een duit in het zakje te doen.

In een oogwenk had Raffles een ruit uitgesneden, een luik geopend, waarna de twee vrienden een donker vertrek binnentraden terwijl Henderson buiten de wacht hield.

Raffles opende een deur, toen hij zich plotseling inhield, op het horen van rauwe, twistende stemmen.

Zij kwamen boven uit het huis.

— Jij zult haar niet hebben, klonk een stem, die Raffles dadelijk herkende als die van Bird, de miljonair die hem geïntroduceerd had. Zij is van mij, zij heeft het mij beloofd. Vervloekt, blijf mij van het lijf, schurk, ik zeg je nogmaals, laat mij los, of...

Een scherpe knal als een zweeps slag, een doordringende vrouwengil, toen het haastig geluid van dravende voeten en een vloekende mannenstem, die van Laroche, die woedend schreeuwde:

— Had het hiertoe ook niet laten komen, slet. Wat sta je daar te treuzelen en te staren? Pak je biezen, anders worden wij hier als ratten in de val gevangen.

Voor Raffles goed begrepen had wat er aan de hand was, kwam er een zwaar lichaam de trap afwankelen.

Het was Bird.

Hij hield de rokende revolver nog in de hand, en scheed ternauwernood te beseffen wat hij gedaan had.

Het was duidelijk, dat hij zoëven tijdens een twist één van zijn vrienden

had neergeschoten.

Maar hij werd half van de trap gedrongen door Laroche, die met een bleek gezicht, zijn medeplichtige aan de hand met zich mee trekkend, naar beneden stormde.

Twee kerels vertoonden zich achter hem, eveneens met van schrik vertrokken gezichten.

Raffles begreep wel, dat hij zichzelf aan het grootste gevaar zou blootstellen door nog langer in dit huis te blijven, dat misschien binnen enkele minuten het toneel zou zijn van de grootste verwarring en waarheen het schot ongetwijfeld omwonenden had moeten wekken. Hij sloot juist de deur weer, toen Laroche op de tweede of derde trap-trede was, met een kreet de vrouw los-

liet en de deur openrukte.

Hij kon onmogelijk zien wie het was die daar stond, en hij kreeg er ook de gelegenheid niet toe, want Raffles sloeg hem onmiddellijk met een rake slag neer, en beval kortaf:

— Weg wezen, lui, naar de auto, maar dat zweer ik je, Laroche is nog niet van ons af en mijn eerste taak zal zijn, hem zijn buit te ontnemen, tenminste wanneer de politie er niet al bij is.

Een paar minuten later reed hun auto in volle vaart weer naar Johannesburg terug, juist toen van alle kanten nieuwsgierige omwonenden aan hun vensters verschenen en enkelen hunner met het telefoontoestel in de hand stonden, ten einde de politie op te bellen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Een Drama in de Bergen

12 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁸⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED



Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Vuurgodin door Sax Rohmer. — 2. Moord en gros, door Carroll John Daly. — 3. Bill Berenger als Detective. — 4. Bill Berenger zoekt het uit, beide door Douglas V. Duff. — 5. Brief met Dynamiet door William P. MacGivern. — 6. Bluf. — 7. Lachende Vos. — 8. Zilveren Grafsteen. — 9. Sprekende Klok, alle door Frank Gruber. — 10. Moordmaniak door Frederic Brown. — 11. Op Weg naar Cairo. — 12. Moordenaars moeten ook leven, beide door Manning O'Brine.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2780 pagina's.

Deze boeken kostten f 58,80, nu VOOR SLECHTS f 35,40, desgewenst betaalbaar met f 3,50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35,40 of 1e termijn.

Men vermeldt: « Detective Ster - Serie, ; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266